

TOSQUIJA

revista de Vilobí d'Onyar, Salitja i Sant Dalmai

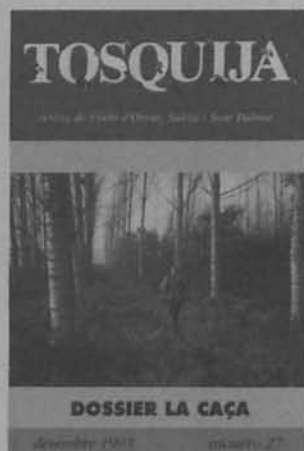

DOSSIER LA CAÇA

Desembre 1993

número 27

SUMARI

REVISTA TRIMESTRAL

NÚM 27 - ANY VII - DESEMBRE 1993

Editorial	3	Plats i olles <i>Llebre ofegada</i>	15
Bústia oberta	4	Dossier <i>La caça</i>	17-33
Divulgació <i>Coneguem els nostres escriptors Castells de Catalunya</i>	7-8	Poble viu	34-37
Col·laboracions	9	Acords d'Ajuntament <i>Sessions i notes informatives</i>	38-33
La salut, un hàbit <i>Exercici físic i esport Plantes remeieres</i>	11-12	Esports	41-44
Des de l'escola	13	Entreteniments	45
		Paisatges a l'abast	48

Consell de redacció: Lluís Ballhlosera, Pilar Falgueras, Dolors Garcia, Cisco Miró, Lluís Molins, Olga Moreno, Joaquim Puigvert, Mercè Rabionet, Albert Sala, Rosa Sanglas, Dora Santamaria, Lluís Simon, Glòria Vila.

Fotografies: Lluís Molins, Joaquim Puigvert, Albert Sala.

Maquetació infogràfica: Pep Caballé

Amb el suport de: Generalitat de Catalunya - Diputació de Girona - Consell Comarcal de La Selva - Ajuntament de Vilobi d'Onyar

Nota de redacció: Els conceptes i opinions sostinguts als articles signats que apareixen a la revista no representen, necessàriament, l'opinió d'aquesta. S'acceptaran treballs signats amb pseudònim, però el Consell de Redacció ha de conèixer, en tot cas, la identitat de l'autor.

Impressió: Palahí Arts Gràfiques, Girona
Dipòsit Legal: GI 439/87

De venda a: Ca la Rosita - l'Estanc - ca l'Emília i ca la Joana.

ARMES I BÈSTIES

Qui no s'ha tirat mai d'un pont, en aquest modern esport d'aventura anomenat "ponting", ben segur que no pot entendre de cap de les maneres la sensació que s'arrapa al cos d'aquell que sí que s'hi tira. Qui no ha baixat per les aigües turbulentes dels Pallars, fent "rafting", no coneix les emocions que senten els que sí el practiquen. Qui no ha escalat Els Encantats o el Pedraforca no comprèn el grapat de sensacions diverses que es viuen un cop enganxat a la paret de pedra. Qui no practica el motocros no entén l'efecte alliberador que pot produir sentir-se gairebé invencible dalt de la màquina. Qui no juga a escacs no sentirà mai les pessigolles als dits i al cervell que senten els que hi juguen amb fervor o passió. Qui no assisteix als concerts de la música més dura del moment no compartirà la bogeria dels seguidors fanàtics.

Qui no ha tingut mai una escopeta a les mans i una perdiu, un senglar, una llebre o una guineu emmarcats a l'objectiu de l'arma no pot entendre de cap de les maneres la pel·lícula que viu en aquell moment el caçador que sí té una escopeta a les mans i una peça a l'objectiu.

Qui no ha estat mai perdiu, senglar, llebre o conill no podrà entendre, per més que s'hi esforcí, què passa pel pensament de les bèsties just abans del moment de disparar; llevat del mateix caçador. O això és el que intenten explicar-nos els caçadors per justificar (o no) la seva afició, diversió, esport, costum, tradició i una pila de coses més que contesten la pregunta: què és la cacera?

Així doncs, per una simple regla de tres, si qui coneix millor les parets de pedra són els escaladors, qui entén millor les bèsties són els caçadors. Si les entenen, vol dir que les vigilen, les contemplen, les protegeixen, les defensen, les veuen venir, en tenen cura.

Sense els caçadors amb seny i coneixement i sense una legislació actual i coherent, ja no quedarien animals al bosc?

Tots els caçadors tenen seny i coneixement?

És actual i coherent la legislació que regula la cacera?

És justa i necessària aquesta pràctica perquè podem continuar gaudint de la visió d'animals en llibertat?

És prou justificat tot plegat?

Cartes

El darrer dimecres de qualsevol mes

Són les 10 del vespre. Ja tenim la mainada dormint i, com cada darrer dimecres de mes, fem petar la xerrada uns quants pares amb ganes de tenir una escola més digna per als nostres fills.

Que què fem? De què parlem? Ara us ho explicarem...

Mireu: la mare de l'Oriol i la mare de l'Alba han buscat un tobogan amb caseta per al pati dels petits, i el pare d'en Xavier, el de la Núria, el de la Gemma i el d'en Gerard l'han muntat; hem demanat a l'Ajuntament que ens ajudi a pagar-lo. Ah! També hem comprat pales, galledes i carretons per tragar sorra fina.

El pare d'en Josep s'ha cuidat de comprar uns tubs de formigó perquè la mainada s'hi enfilii i la mare de la Jessica i la d'en Joan els han pintat de colors. La mare d'en Carles, que s'enrotlla molt bé, ha aconseguit que una empresa local ens comprés un aparell de TV per a la sala d'audiovisuals.

Què més?

Com que aquest any als pares ens anava molt malament que els nens fessin només mitja jornada els 15 dies de setembre, hem demanat als mestres si podien fer la jornada completa i han acceptat, cosa que en nom de tots els pares treballadors els agraïm moltíssim. A l'estiu també hem pensat.

La idea va sorgir d'unes quantes mares que cada estiu han de buscar casals fora del poble perquè l'únic que hi ha a Vilobí no fa activitats per als més petits, i a més havia de ser un lloc prou segur perquè els nens no voleïessin pels carrers; així és que ens vam posar mans a l'obra embrancant-nos en

una tasca que no havíem fet mai i que evidentment qualsevol col·laboració hagués estat ben rebuda; vam fer un sondeig per saber els possibles nens que s'hi apuntarien, vam fer comptes de les despeses que podríem tenir i ens va semblar que es podia fer.

TANCAMENTS D'ALUMINI P.V.C. I VIDRE PER OBRA NOVA I REHABILITACIÓ

- ✓ Finestres
- ✓ Portes
- ✓ Correderes
- ✓ Mampares de bany
- ✓ Divisions modulars, despatxos
- ✓ Tancaments i tota modalitat de decoració en alumini
- ✓ Miralls, vidres decoratius i jardineres

Pressupostos sense compromís

ALUMINI, garantia europea en anoditzats i lacats **P.V.C.**, perfils i sistemes **VEKA**, núm. 1 a Europa.

C/ Ripoll, 30-32 — Tel. 84 13 67 • Exposició: C/ Sant Sebastià, 95 — Tel. 87 73 75 • SANTA COLOMA DE FARNERS

Gràcies per la vostra atenció

Coneguem
els nostres pares

La Lisa, la Ruth, la Soraya i l'Anna ens van dir que estaven molt engrescades per treballar amb mainada i val a dir que se'n van sortir molt bé, àdhuc feien una hora diària de repàs escolar.

Econòmicament hem fet cau i net. Bé. L'Associació hi ha posat una mica i l'Ajuntament una micarrona...

Més coses...

La mare de l'Adrià s'ha encarregat de fer arreglar les "colxonetes" del gimnàs que estaven malmeses i el pare de l'Isaac les ha traginades amunt i avall.

Pel que fa a les activitats extraescolars...

El pare de l'Esther s'ha encarregat de contractar una mestra d'anglès per aquest any i que els escacs continuïn funcionant. La mare d'en Gerard s'encarrega que rutllin les classes de judo. I el pare d'en Josep, el tennis taula.

La mare d'en Jordi fa treure fum de la seva fotocopiadora perquè arribin totes les notes i circulars que enviem als pares.

I bé, moltes coses més que per falta de temps i espai no podem explicar. Ens hagués agradat que funcionessin més activitats com la dansa o la informàtica, però no ha estat possible per manca d'inscripcions.

Com veieu, mirem que hi hagi activitats d'esbarjo i activitats de suport acadèmic. Però malauradament ens trobem que els pares no hi posen prou interès per estimular els seus fills a fer-les. I és que sovint des de l'Associació ens preguntem per què la majoria de pares que tenen fills a partir de 8 o 10 anys no col.laboren gens en les tasques de l'Associació o de l'escola. Penseu que tot això ho fem desinteressadament, únicament i exclusivament per a tots els nens que integren la nostra escola perquè aquesta, de mica en mica, vagi tenint més millores i els nens gaudeixin d'uns mitjans i una educació decents.

Quin pare no s'ha preguntat mai pel futur del seus fills? Què faran? Fins on arribaran? Cap a on es decantaran?

No podem controlar el futur però sí que podem posar el nostre esforç perquè l'educació que ara rebin sigui una mica el puntal per quan siguin grans.

Els pares volem que el pla de treball elaborat per l'equip directiu de la nostra escola arribi al seu màxim exponent assolint les fites pedagògiques i organitzatives planejades; per això ens fem ressó de les necessitats i col.laboracions que calgui per aconseguir-ho. Que el seu repte sigui el nostre repte!

LA MARE DE L'ALBERT

On són els pares i les mares dels nois i noies de la nostra escola?

Sóc mare de dos alumnes del cicle superior de l'escola de Vilobí i membre de l'Associació de Pares, però no de la Junta.

El motiu de la meua carta és donar a conèixer la meua opinió sobre la reduïda assistència de pares i mares a l'última assemblea de l'Associació que va tenir lloc el passat mes d'octubre. Mal comptats, érem uns divuit o vint. I hi ha més d'un centenar d'associats! I dels assistents, la immensa majoria eren pares o mares de nens i nenes dels cursos més baixos.

N'he parlat amb altres pares i m'han dit que és "normal" que hi hagués poca gent i que la majoria fossin pares d'alumnes petits. Potser caldria, en un altre moment, analitzar més a fons aquesta mena de "normalitat". Ara, simplement, vull manifestar que em sap greu que tots plegats "passem" tant de la feina que està fent la Junta de l'Associació: aconseguir l'horari, complet el mes de setembre, organitzar activitats extraescolars, gestionar la compra o donació d'aparells i material per a tots els alumnes, vetllar pel bon funcionament acadèmic de l'escola, mantenir relacions amb el claustre de professors, recollir iniciatives...

Que encara en fan poques, de coses? I què volem que facin amb el suport que reben dels pares, que és d'allò més depriment?

Per què no trenquem d'una vegada aquesta nefasta tradició de la participació nul·la, o gairebé, en les intervencions de l'Associació de Pares de la nostra escola? Si no hi estem d'acord, tenim tot el dret i el deure d'anar-hi i dir-los el que pensem (la Junta es troba cada últim dimecres de mes a les 10 del vespre a la biblioteca de l'escola). Si hi estem d'acord, no els vindria gens malament un bon cop de mà.

És tan còmode això de tenir els fills a l'escola! Però potser seria hora d'afegir responsabilitat a la comoditat, interès al "passotisme", bona voluntat a la indiferència, participació a l'absentisme. Així, quan ens queixem, potser tindrem millors raons per fer-ho. O potser ja no ens haurem de queixar tant, més endavant, ni dels mestres, ni de la Junta de l'Associació, ni de la mateixa Associació, que som tots, ni dels nostres fills.

UNA MARE

Cartes

Només una reflexió

He seguit, al començament amb escepticisme però després amb sorpresa i fins i tot amb certa admiració, el procés de beatificació de Salvador i Sebastià que, durant els darrers mesos, la revista TOSQUIJA ens ha anat oferint.

Fa poc, a l'últim número, llegeixo que s'ha celebrat la darrera cerimònia que clou el cicle. Ja s'han entronitzat els dos beats a l'església parroquial de Vilobí, ja s'han col·locat plaques commemoratives a les respectives cases on van viure i, com a colofó, l'Ajuntament els nomena fills adoptius del poble.

Jo, una persona qualsevol, no practicant i agnòstica, no puc evitar expressar i exterioritzar el que durant tants mesos em volta pel cap i pel cor.

Només van ser assassinades aquestes dues persones a Vilobí d'Onyar, Salitja i Sant Dalmaic? O és que l'església només reconeix com a fills màrtirs els fills que porten sotana?

No és la meva intenció ofendre ningú ni prejudicar qui és o no és màrtir per a l'Església catòlica. Tan sols intento que, així com l'Església homenatja els seus fills morts, víctimes d'una revolució, no sé a qui correspon retre homenatge als altres morts, molts d'ells, ben segur, bons cristians.

Altres, persones idealistes que lluitaren per unes llibertats i unes ideologies que per a ells eren fonamentals. També els que sense saber per què se'ls obligà a agafar un fusell per morir al camp de batalla. Qui és un màrtir?

No vull allargar-me, tan sols m'agradaria que tots plegats hi reflexionéssim i, com a mínim des d'aquestes potser insignificants pàgines de la revista local i en nom d'altres persones que pensin i sentin el que jo sento, desitjaria retre un senzill però sentit homenatge a la memòria de totes aquelles persones, familiars, amics i convilatans nostres morts, víctimes de la més cruel, injusta i fratricida Guerra Civil.

UN AGNÒSTIC

Fotografia d'Agustí Centelles d'un dels més cruents bombardeigs contra la població civil de Lleida (1938).

FE D'ERRADES.— A la Tosquijsa anterior (número 26), als Acords d'Ajuntament (pàg.32) on posa "(...) Comissió d'Urbanisme de Girona d'informe favorable en relació amb la proposta de canvi de qualificació urbanística de la

finca Can Freixes", ha de dir: "(...) Comissió d'Urbanisme de Girona d'informe desfavorable en relació amb la proposta de canvi de qualificació urbanística de la finca Can Freixes".

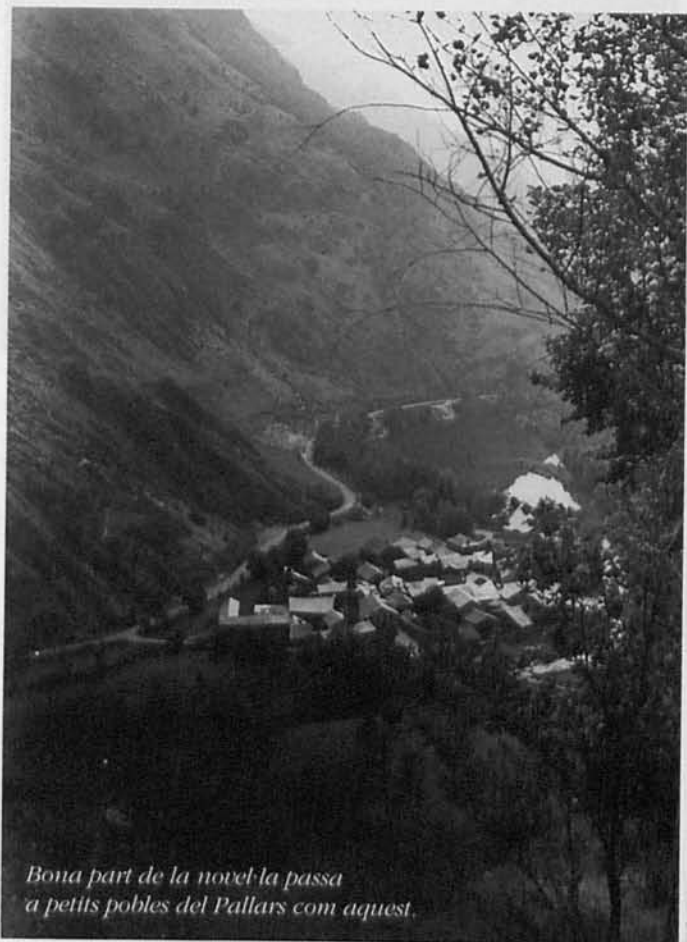
Coneguem els nostres escriptors

Maria Barbal i Farré

Aquest setembre passat hem anat de vacances al Pallars Subirà, un dels indrets de Catalunya que ens té encisats. Em vaig endur el llibre de la Maria Barbal "Mel i metzines" i la veritat és que em va captivar.

Maria Barbal va néixer a Tremp. Al Pallars, hi ha viscut la infantesa i la primera joventut, hi va descobrir la vida de muntanya amb el conreu de la terra i la cura del bestiar, hi va començar els estudis i hi va aplegar una gran quantitat de records. Des de l'any 1970 viu a Barcelona on va estudiar la carrera de Filosofia i Lletres. Actualment treballa d'agregada d'Institut i ha estat nomenada escriptora del mes de novembre.

Fins ara ha publicat una breu novel·la titulada "Pedra de Tartera" (1985) el recull de narracions "La mort de Teresa" (1986), "Càmfora", una novel·la d'amors i desamors i "Mel i metzines" (1970).

Bona part de la novel·la passa a petits pobles del Pallars com aquest.

"Mel i metzines" és la narració de la vida d'un fill cabaler del poble pallarès d'Olp, l'Agustí Ribera. L'Agustí escriu les seves memòries perquè la seva filla li ho ha demanat. El veiem des de la seva infantesa al poble, l'escola, les diferents feines que realitzarà, enmig de la guerra, en els camps de concentració francesos i exiliat a París, ciutat en la qual viurà la seva vellesa.

El present i el passat s'hi encavalquen, sobretot en els darrers capítols, amb una destresa admirable.

El personatge central no és un home real sinó la recreació feta a partir dels records del pare de l'autora. Amb tot aquest material, ha aconseguit testimoniar la vida dels homes i dones del Pallars durant la primera meitat del nostre segle; i tot amb un estil i un domini de la llengua que la caracteritza. Veieu, sinó, aquest petit fragment que clou el llibre:

"Mel i metzines"

"I això em fa pensar que una persona gran és com un guisat.

A la matèria tendra de la infància s'ha afegit la sal dels dies, l'aigua de tanta pluja, el pebre del desig, la canyella de les hores dolces, una copeta de vi ranci de les experiències, la picada -all, julivert, ametlles, pa torrat- de les tresqueres, de les sorpreses, de la por. Al final, dins de la salsa de les alegries, uns quants bolets, els pensaments que no s'han fet realitat. I a sota la cassola, sempre el foc, la vida. Ara flux, que no es cremés; més endavant, atiat, que necessita força; després, escampeu la brasa, només ha de fer xup-xup. Fins que una mà apaga.

Fa dies que la Claire em demana els fulls escrits. No sé quina força m'atura de fer-los bocins; deu ser la mateixa que em priva de donar-los-hi. Quin misteri s'amaga darrere les paraules? És que la filla deixarà d'estimar-me si desvetlla algun secret en llegir-les? Tinc un fil de por, que em fa nosa, com un punt de basta en vora ja acabada. O potser és que el temps de recordar ha agafat vida i se m'ha fet company. A l'hora d'acabar, m'espanta quedar-me tot sol. Tal com ara m'ho miro, m'hauria valgut més no treballar tant. També hauria valgut navegar.

*Castells de Catalunya***Castell
de Tossa**

Ben segur que no és cap exageració dir que Tossa és la vila medieval més bonica de la nostra costa. La Vila-Vella ha sabut servir tot el seu encant mentre altres pobles mariners eren destrossats durant el "boom turístic". Cal doncs aprofitar que és ben a prop de casa i que a l'hivern podem tenir el privilegi de passejar-hi amb calma.

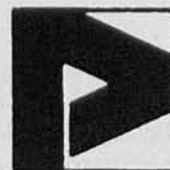
Entrem a Vila-Vella pel que fora l'antiga porta d'accés, que estava protegida amb rastell. Aquesta porta ens duu a una plaça tancada des d'on surten unes escales que porten al camí de ronda que voreja tota la muralla de merlets quadrats i espielleres al mig. Des de la plaça no es podia entrar encara al poble si no era a través de dues portes fortificades més, una duïa a un túnel i l'altra protegia la porta d'accés al carrer major, al final del qual hi havia el palau del Governador (ara museu). Actualment al costat del museu hi ha una obertura a la muralla que ens permetrà veure la torre del Codolar (annexa al palau) des de fora. Continuem passejant pels carrerons o ens enfilem pel camí de ronda i arribem a la part alta on hi ha les restes de l'antiga església de Sant Vicenç. A dalt de tot hi havia el castell, que fou enderrocat per construir el far l'any 1917, i que comportà també el trencament de la muralla al costat de la torre de Joanàs per construir la carretera que arriba al far.

Si bé l'actual recinte fortificat data del segle XII, se sap que dins aquest recinte n'hi havia un altre de romà més reduït. Documentalment, Tossa apareix l'any 966. El 992 el comte de Barcelona, Borrell, va llegar Tossa al monestir de Ripoll, al qual va estar lligat durant molts segles. Durant aquests segles tothom que pescava en aigües de Tossa havia de pagar tribut al monestir de Ripoll. Tant és així que el 1783 va haver-hi disputes entre els vassalls i el monestir perquè no volien satisfer el 8% de les pesques.

Segons explica Bernat Boades, Tossa fou saquejada i incendiada i morí molta gent i altres foren captius l'any 1285 durant la invasió francesa. Més recentment Tossa va veure vaixells corsaris a les seves aigües, era l'any 1836, però les muralles i les set torres (que avui podem veure) protegides amb dues bateries de quatre canons que hi hagué fins al segle XIX segurament feien sentir-se segurs als seus habitants.

ALBERT SALA I VALLS*El castell de Tossa*

**BANCO
POPULAR
ESPAÑOL**

Campió de karts **Pere Vila**

Els diaris esportius i els provincials de cap a finals de juny parlaven d'en Pere Vila com a campió estatal de karts, però com que no pas tots deien que és de Vilobí, i amb la finalitat que tothom ho sàpiga, des de Tosquiija l'anem a veure perquè ens en parli.

Pere Vila i Padrosa té 29 anys, és veí de Vilobí, casat i pare d'una criatura. Fa 5 anys que participa en curses de karts, té afició a la velocitat i també ha practicat motocros i autocros.

A Vilobí és un element cabdal en la comissió de la Festa Major. Ha estat l'organitzador de la cursa de karts de la festa dels 90, de l'eslamom del 92 i de les motos del 93.

TOSQUIJA. - Pere, què és un kart?

PERE. - Un kart és un vehicle de competició, de mida reduïda però de grans prestacions, apte per a totes les edats, des dels 8 anys fins als 80, segons la categoria; és com un cotxe petit i descapotat, fet amb xassís tubular, motor de 100 cm³, direcció amb volant, molt dura i directa, sense canvis de marxes, no té embragatge ni motor de arrencada, ni bateria; amb uns motors molt ràpids que arriben a 19.000 voltes i poden assolir velocitats de fins a 170 km/h.

TOSQUIJA. - Es pot anar a pertot amb aquest vehicle?

PERE. - No, només és apte per a pistes i circuits, no té llums ni canvi, ni embragatge, només gas, fre i volant. Això sí: el gas reté molt, i és molt baix, sense suspensió, amb una alçada mínima d'uns 3 cms. És com un Fòrmula 1 en petit.

TOSQUIJA. - És un esport fàcil de practicar això del kart?

PERE. - Sí, ja que tothom pot accedir-hi. Per iniciació, amb unes 150.000 PTA ja tens una bona màquina. Per entrenar, cal anar a pistes de karts i millor ser d'un Club, ja que així tens més suport. A Girona hi ha 7 pistes i pensa que una vegada a l'any tota una colla de Vilobí solem anar a fer unes matinals de karts a Empuriabrava, i tots xalem molt ja que tenim la pista només per a nosaltres. Per tant, fixa't si és fàcil.

L'esport del karting - continua en **PERE** - és l'escola de futurs campions de Fòrmula 1 i de Rallis. Pensa que en Senna, en Prost, en Schumaker de Fòrmula 1 van començar amb karts, també els germans Gene que són a F.Ford i F.3000 o l'Oriol Servià a F.Renault, i tots vénen del karting; en Riera d'Olot, campió estatal diverses vegades de muntanya, per fer entrenaments de braços ho fa amb un kart. És un esport molt complet, cal reflexió i intel.ligència, bona preparació física, prudència i atreviment, segons el moment de la cursa.

TOSQUIJA. - Quins èxits has tingut?

PERE. - L'any 91 vaig ser campió de Catalunya en categoria Inter A. L'any 92, 4 primers llocs i un 2n al trofeu IDK. L'any 93, 1r en la prova de l'Escala del campionat català, membre de l'equip català que hem estat campions en l'estatal d'Interregions i campió estatal absolut de la categoria Sport 100. També faig de director de l'equip del karting Empuriabrava que tenim 4 pilots a diferents categories.

LLORENS

SERVEI
RENAULT

TALLER LLORENS

Carrer Sant Narcís, 5 - Telèfon 47 30 10
17185 VILOBÍ D'ONYAR

TOSQUIJA.- Com finances el teu pressupost? Perquè, per tenir tants èxits, fan falta diners.

PERE.- Tinc el pressupost limitat ja que la major part surt de la meua butxaca, junt amb algunes ajudes i col·laboracions. Per això aquest 93 només he pogut fer tres curses, que m'han anat molt bé. Però em calen sponsors i patrocinadors. Pensa que per fer bé el campionat català i l'estatal em caldrien 1,5 milions, i només he disposat de 400.000 PTA, això sí, molt ben emprades.

TOSQUIJA.- Com gairebé sempre, la part econòmica limita la capacitat d'actuació dels nostres campions; malgrat els títols no hi ha ajudes ni subvencions oficials de cap tipus. Veurem si amb la nova llei de mecenatge és possible fer algunes coses. Podem dir que en Pere, amb la cobertura econòmica adient seria molt més amunt, i és de Vilobí. Quines previsions tens per al 94? penses continuar corrent?

PERE.- Vull muntar un equip de karts per fer els campionats català i estatal en totes les categories. Actuaré com a manager d'un grup de sis pilots. Jo només participaré en la categoria màxima, Super A. Però tot això depèn del pressupost que es pugui aconseguir. Hi ha gent important en aquest projecte, que seria com un equip de Girona. Si algú s'anima i vol ser-hi oferint suport econòmic i publicitat, pot ser-hi ja que la porta és oberta. Crec que seria molt important que s'hi veiessin persones, noms o firmes de Vilobí i rodalies.

TOSQUIJA.- Quins són els teus rivals?

PERE.- Potser diria que en Matamala i en Forné, que són gironins, però en els karts la rivalitat només hi és en el moment de córrer; com que no hi ha premis en metàl·lic, l'ambient és molt agradable. Ens deixem material d'un a l'altre i s'ha donat el cas que un rival teòric ha guanyat l'altre perquè aquest li havia deixat unes peces que li mancaven. En general, hi ha molt bona camaraderia entre tots, crec que és un esport molt sà.

TOSQUIJA.- Per què vas fer karting?

PERE.- Doncs perquè m'agrada molt córrer, i els carrers i carreteres no són segurs ni per mi ni per als altres. Llavors vaig veure que el que calia era anar a circuits i el més assequible eren els karts, on pots córrer amb pocs diners i, si vals, ja aniràs amunt. Recomano als que van fent fressa i que es pensen que saben córrer que per demostrar-ho han d'anar a la pista, que és en les curses on es veu el que vals i si en saps enmig de tot el grup. No val anar per carrers i places, és molta fressa i poca endreça.

TOSQUIJA.- En Pere ja ens ho ha explicat amb un final molt clar; ens agradaria que li sortissin bé les properes empreses i que pugui completar el pressupost del 94. És molt bonic veure gent de Vilobí que assoleix llocs preferents en un esport que, si bé no gaudeix del suport que té el futbol, sí que té força i empenta entre el jovent. Si no, recordeu-vos de l'èxit de la Festa Major del 90 en què els carrers de Vilobí van convertir-se en circuit per un dia.

Exercici físic i esport al temps de lleure

L'exercici físic, segons han demostrat nombrosos estudis epidemiològics, comporta uns efectes beneficiosos per a la promoció o foment de la salut, i és de tots coneguda la seva influència positiva per a la millora de malalties i problemes de salut importants, com la hipertensió arterial, la cardiopatia coronària, l'obesitat, la diabetis, l'osteoporosi, la depressió i moltes altres.

Tothom, des de la seva salut o des de la seva malaltia, i qualsevol que sigui la seva edat, pot arribar a la pràctica esportiva, però el tipus d'esport aconsellable i el nivell d'esforç requerit cal que siguin individualitzats per a cada persona.

Nivells d'activitat física.— Cal distingir tres nivells: activitat física, exercici físic i esport.

L'activitat física és qualsevol moviment corporal produït pels músculs esquelètics, amb una despesa d'energia. Aquesta activitat es realitza durant el son, a la feina i al temps de lleure.

Parlem d'exercici físic quan l'activitat física es planifica amb l'objectiu de millorar o mantenir la forma física, és a dir, d'assolir la capacitat de desenvolupar les activitats diàries de feina i de lleure amb l'energia suficient i sense fatiga excessiva.

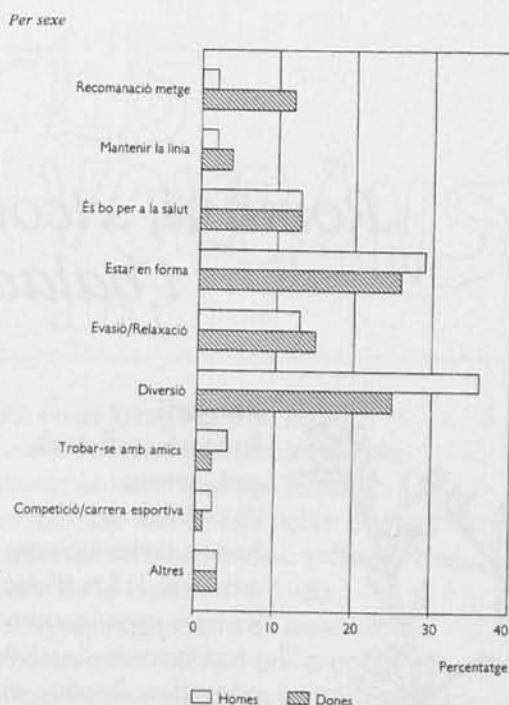
L'esport es defineix com el conjunt ordenat de pràctiques corporals que persegueixen, amb el màxim rendiment, aconseguir una victòria o superar una marca i, per esbargiment, el millorament del benestar físic i intel·lectual.

Els riscos de l'exercici, com les lesions músculo-esquelètiques per sobrecàrrega en edats de creixement, els accidents cardio-vasculars, els perills derivats de diverses patologies com trastorns de la visió o de l'audició, epilèpsia o alteracions dels diferents sistemes i aparells de l'organisme, cal preveure'ls amb mesures de detecció de persones amb risc mitjançant exàmens mèdics d'aptitud, l'execució correcta d'un programa d'exercici adaptat a les condicions físiques i a l'edat, la prevenció específica de les malalties i el coneixement de les pròpies capacitats i limitacions.

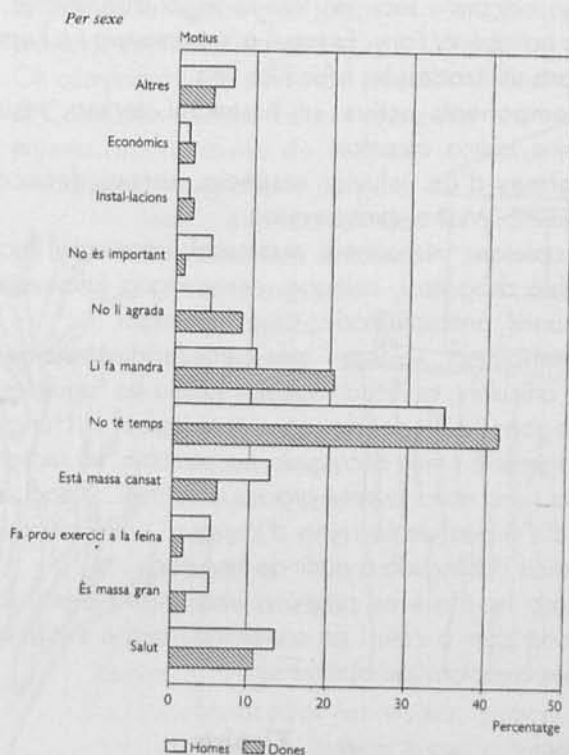
Enquesta sobre la pràctica esportiva a Catalunya

El Departament de Sanitat de la Generalitat va dur a terme una enquesta epidemiològica l'any 1989 entre la població de 15 a 65 anys. Entre altres conclusions, se'n va extreure una de molt significativa: els hàbits de la població

Motius per fer exercici físic al temps de lleure

Motius de no fer exercici físic durant el temps de lleure

catalana són eminentment sedentaris, tot i que de manera general reconeix els beneficis que comporta l'exercici. Una bona pregunta seria: per què no es practica més exercici físic i esport? A continuació mostrem algunes respostes donades per la població catalana, al temps que animem el lector a plantejar-se la mateixa pregunta.

ANDREU LÁZARO I OLIVERAS. Metge

Romani, xicoira i baladre

Romani,

Rosmarinus officinalis;
cast. romero.

Ús ordinari.

Família de les labiades. És un arbust de 1,5 m d'alçada. Té les tiges joves, quadrangulats i tormentoses. Les fulles són oposades, linears, amb les vores girades cap avall; verdes a l'anvers i blanques al revers. Les flors, de color blau pàl·lid, amb taques violàcies, es col·loquen en petits raïms axil·lars. Creix en terrenys calcaris i secs, en tota la regió mediterrània. És florida gairebé tot l'any. Es recull a la primavera i a l'estiu.

Parts utilitzades: les fulles i les flors.

Components actius: oli essencial, tanino, resina, saponina, colina, alcanfor.

Formes d'ús: infusió, essència, xarop, decocció, cataplasma. Molt emprat en cuina.

Propietats: interiorment, estomacal, carminatiu (facilita l'expulsió de gasos), colagog, emmenagog (afavoreix la menstruació), antiespasmòdic, tònic, hipotensor.

Exteriorment, vulnerari (per curar ferides), calma els dolors articulars, tonificant muscular (calma les "agulletes").

Segons la llegenda, la reina Isabel d'Hungria, septuagenària i molt decaiguda per malaltia, va recuperar la salut i una nova joventut gràcies al romani. D'aquí ve el nom d' "Aigua de la reina d'Hungria", molt usada en cosmètica i obtinguda a partir de les fulles.

Amb les flors es prepara una aigua destil·lada emprada com a coliri. En cosmètica, també s'utilitza en diverses creacions per aprimar-se.

Xicoira,

Cichorium intybus;
cast. achicoria.

Ús ordinari.

Pertany a la família de les compostes. En estat silvestre és originària d'Europa. Està formada per un tall erecte i agut, amb moltes branques i fulles grans. Les flors, de

Plantes remeieres

color blau fort, són fotosensibles (és a dir, amb la llum es tanquen). El gust de l'arrel és amargant. A Espanya es cultiva des del segle XVII. Floreix a l'estiu.

Parts utilitzades: l'arrel i les fulles.

Components actius: principi amargant, glúcids, lípids, sals minerals, pròtids, inulina, potasi, calci, ferro, colina, tanino, vitamines B, C, P, K.

Formes d'ús: decocció, infusió, cataplasmes fredes i calentes, xarop, pòlvores.

Propietats: depurativa, colagoga (afavoreix l'emissió de bilis/càlculs vesiculars), hepàtica, diurètica, tònica, digestiva, laxant, estomacal, febrífuga.

Hi ha qui la pren com a succedani del cafè. Amb les fulles es curen dermatitis i altres erupcions cutànies. L'aigua de bullir la planta entera és molt bona per als qui pateixen restrenyiment a causa d'una insuficiència hepàtica. També és usada com a laxant per als nens. Els diabètics toleren bé l'arrel bullida. Antigament a Alemanya es creia que donava sort en l'amor; era considerada com una herba dels enamorats.

Baladre,

Nerium oleander;
cast. adelfa. Ús restringit.

Família de les apocinacees. El nom ve del llatí "neros" que significa humitat. És un arbust que sol fer entre 3 i 5 m d'alçada. Les fulles, oposades o ternades, són semblants a les del lorer. Les flors blanques o purpurines són pentàmeres. Abunda espontàniament i també cultivat com a planta ornamental. N'hi ha a tota la zona mediterrània. Es recull a l'estiu.

Parts utilitzades: les fulles.

Compostos actius: oleandrina, pseudocurarina, resines, sucres, tanino.

Formes d'ús: infusió, pòlvores, extracte fluid, tintura.

Propietats: cardiotònica, parasitocida, esternutatòria.

És verinosa. El primer símptoma d'enverinament és l'aparició de vòmits i cal vigilar el ritme cardíac. En inspiració, les pòlvores s'usen per als refredats de cap. L'aigua de decocció produeix resultats positius amb la sarna.

els i les de sisè

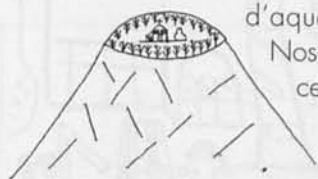
ELS
VOLCANS
d'Olot

El divendres, dia 12 de novembre, els alumnes de sisè vam fer la nostra primera sortida cultural. La nostra meta era recórrer totes aquelles contrades que coneixíem ja a través de les explicacions de la nostra professora de Naturals i dels vídeos que ens va passar: "La zona volcànica d'Olot".

El temps no ens hi va pas acompanyar, ja que va ploure tot el matí, però com que els nois i noies de sisè no ens espantem mai per res, pujant com cabres i abrigant-nos amb el que portàvem, vam aconseguir no perdre'ns ni un bocí del que teníem programat.

Aquí va el nostre itinerari: vam sortir de Vilobí a les nou del matí. Pel camí, i de passada, vam poder contemplar la columna basàltica de Castellfollit. En arribar a Olot, vam fer el següent recorregut:

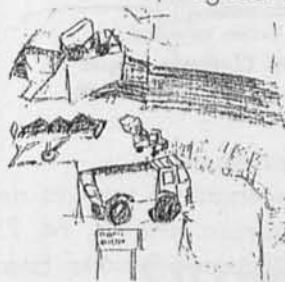
a) Volcà de Santa Margarida. El con d'aquest volcà té forma simètrica.

Nosaltres vam entrar al cràter, en el centre del qual hi ha una ermita romànica, la qual cosa ens confirma que ja fa temps que no hi ha hagut cap

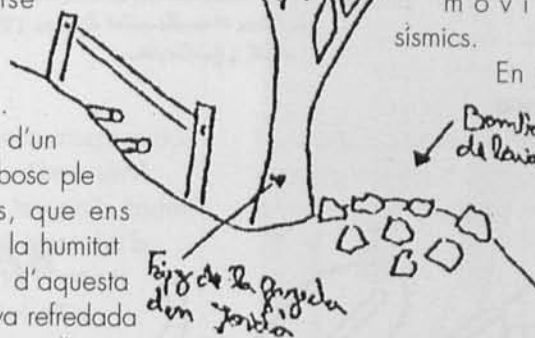
erupció volcànica. També hi havia molta vegetació.

b) Volcà del Croscat. Seguidament, vam anar al Croscat, molt fet malbé per l'home, el qual es va adonar del profit que podia treure de la terra i gredes procedents dels volcans. Actualment s'ha declarat zona protegida i no s'hi pot excavar. El con d'aquest volcà és asimètric. Vam poder dinar dins d'un cobert i fins i tot vam poder seure en cadires.

c) Fageda d'en Jordà. No podíem sortir d'Olot sense anar a la fageda d'en Jordà.

Es tracta d'un immens bosc ple de faigs, que ens demostra la humitat del clima d'aquesta

Faigs de la fageda d'en Jordà

zona. Els arbres han crescut damunt la lava refredada del Croscat. A l'entrada de la fageda s'hi pot llegir un poema del nostre gran poeta Joan Maragall.

Saps on és la fageda d'en Jordà?
Si vas pels volts d'Olot, amunt del pla, trobaràs un indret verd i profund com mai cap més n'hagis trobat al món: un verd com d'aigua endins, profund i clar; el verd de la fageda d'en Jordà.

El caminant, quan entra en aquest lloc, comença a caminar-hi a poc a poc; compta els seus passos en la gran quietud, s'atura, i no sent res, i està perdut.

Li agafa un dolç oblit de tot lo món en el silenci d'aquell lloc profund,

i no pensa en sortir, o hi pensa en va:

és pres de la fageda d'en Jordà, presoner del silenci i la verdor.

Oh companyia! Oh deslliurant presol

d) Casal dels volcans. És com una mena de museu on, a través de mapes, maquetes, fotografies... la guia

ens explicava la formació dels volcans, moviments de

les plaques,

terratrèmols,

flora i fauna

de la zona...

També hi havia

un sismògraf,

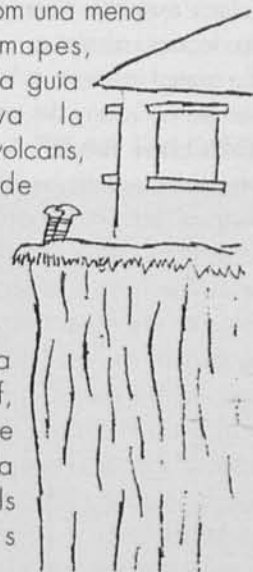
aparell que

mesura la

intensitat dels

moviments

sísmics.

En acabar les visites, vam pujar a l'autocar i cap a Vilobí s'és dit. Estàvem cansats, però contents i a punt de tornar-hi.

Bombolles de lava sense

Una eina per l'aprenentatge Els projectes

Els nens i nenes del parvulari i del cicle inicial aprenen a llegir i a escriure de moltes maneres, una d'elles és treballant per projectes.

I què vol dir "treball per projectes"?

El treball per projectes parteix de dues premisses: aprenentatge significatiu i globalització.

Aprenentatge significatiu és el que té sentit i utilitat per al nen, potencia la memòria comprensiva, en contraposició de la memòria purament mecànica. La globalització comporta, entre d'altres coses, el desenvolupament d'un conjunt d'activitats i d'accions dirigides a aconseguir quelcom pactat entre el/la mestre/a i els nens i les nenes.

El treball d'un projecte crea moltíssimes situacions que fan necessari l'ús de la llengua escrita: lectura i escriptura.

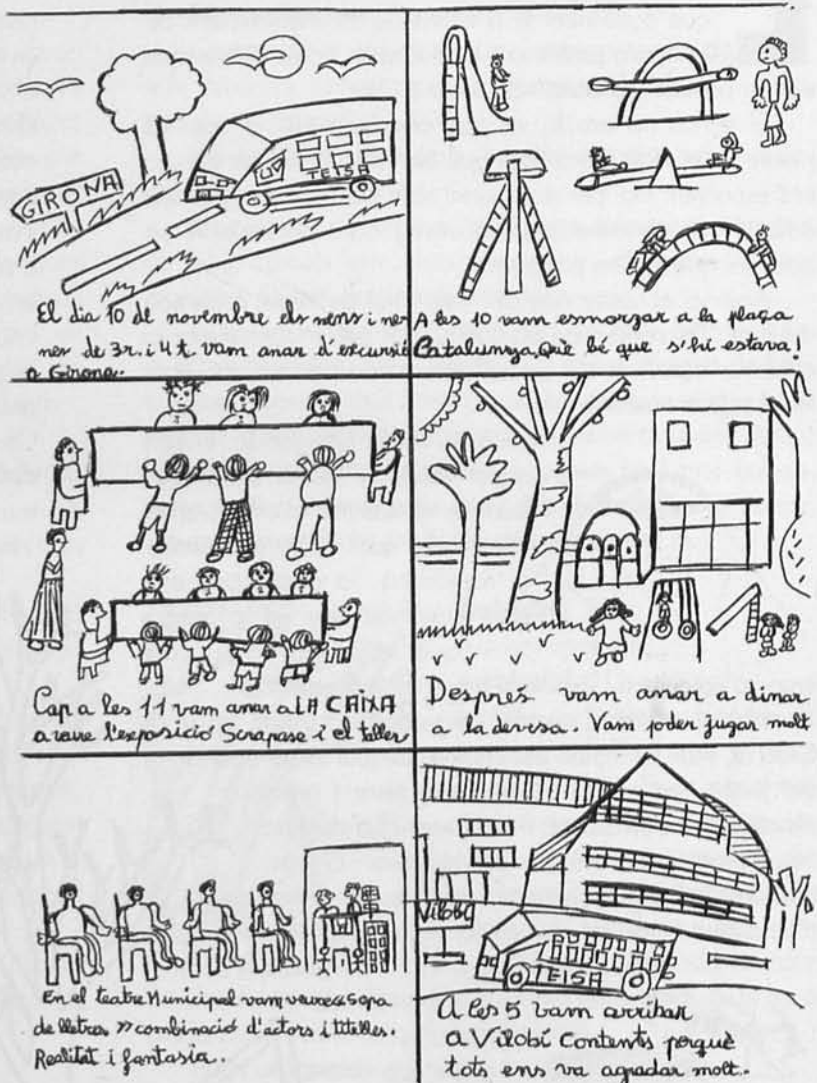
En aquest moment, a la nostra escola, els nens i nenes del parvulari i del cicle inicial han escollit un tema de comú interès. Ara, les mestres anirem dissenyant les estratègies i les línies d'actuació per al desenvolupament del projecte en funció de: les idees prèvies sobre el tema dels/de les nostres nens/es, què volen saber, el lloc on ho podem trobar, com ens en podem informar, la forma com s'organitzaran els/les nens/es, com ho expressaran per escrit...

Tot això ens portarà a crear nombroses situacions de lectura i escriptura i d'aquesta manera pretenem ajudar amb una eina més als/a les nostres nens i nenes a construir el seu aprenentatge entorn de la llengua escrita.

Sempre ens basem en una visió constructivista de l'aprenentatge; partint del que l'alumnat sap, de les seves hipòtesis... i no pas d'una programació preestablerta pel/per la mestre/a

EXCURSIÓ A GIRONA

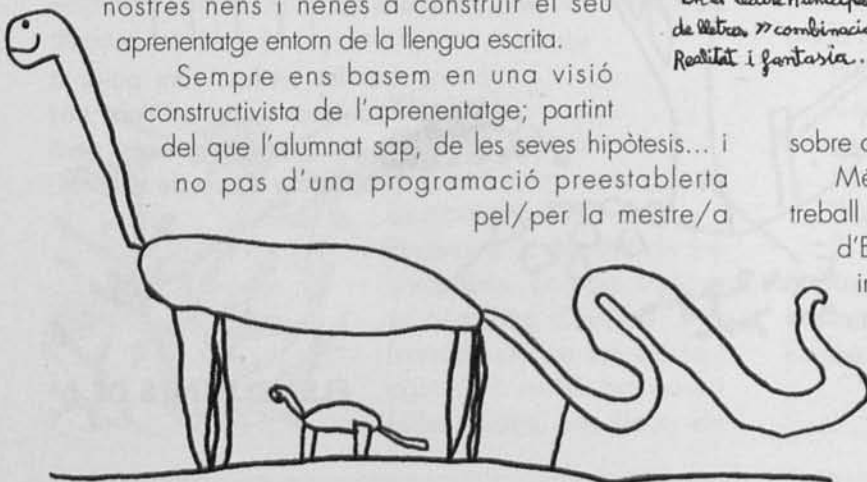
Nens i nenes de 3r.

sobre alguns aspectes de la llengua escrita.

Més endavant us anirem mostrant els resultats del treball d'aquest primer projecte conjunt entre P3, P4, P5 d'Educació Infantil i 1r i 2n d'Educació Primària. Estem intentant treballar al màxim en consonància amb les noves línies de la Reforma del Sistema Educatiu.

**MESTRES DEL PARVULARI
I DEL CICLE INICIAL**

Llebre ofegada Perdiu a la col

Plats olles

Com que el dossier d'aquesta TOSQUIJA ens parla de cacera, he pensat proposar-vos un plat de caça. Els animals de caça, un cop nets, és millor deixar-los reposar a la nevera uns quants dies, ja que la carn reposada és molt més tendra. Als francesos, els animals de ploma els penjen pel coll i no els cuinen fins que han caigut a terra.

Una altra manera d'aconseguir que aquesta carn sigui més melosa és posar-la en maceració amb vi o amb vinagre unes quantes hores.

Les receptes tradicionals de caça, suposo que són molt conegudes per la gent que té accés a aquest material, però sempre hi ha algun detall que fa el mateix guisat diferent d'una cuinera amb una altra i per això he trobat interessant recollir un parell de receptes explicades per la dona d'un caçador.

Llebre ofegada

Es talla la llebre a trossets petits, se sala, s'hi posen dues fulles de llor i es posa dins una olla (millor que sigui de terra) en fred. Es tapa l'olla amb un plat amb aigua i es deixa amb el foc ben baix.

La llebre deixa anar aigua i s'ha de sacsejar de tant en tant fins que se l'ha begut tota.

Es menja amb allioli.

Si en sobra, és molt bona guisada amb patates.

Perdiu a la col

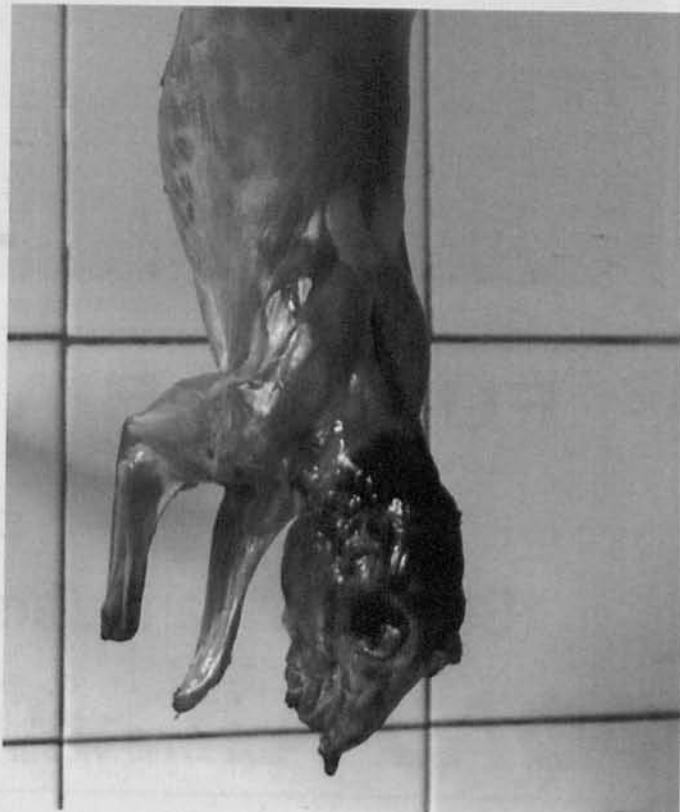
Es netegen les perdius, s'hi posa sal i pebre, es parteixen pel mig i es rossegen en una paella.

Es posen en una cassola i s'hi tira una picada feta amb alls i ametlles, un gotet de vi blanc i si convé una mica d'aigua. Les fulles de col es fan bullir una mica, s'escorren, es pleguen i es cargolen com si fossin canelons. Es passen per farina, es fregeixen i es posen a la cassola junt amb les perdius. Quan ja són cuites, s'hi tira una altra picada d'alls, julivert i ametlles.

PILAR FALGUERAS

Fruitex, S.A.

VILOBÍ D'ONYAR

BUSQUETS SITJA, S.A.

CONSTRUCTORA — PROMOTORA

C/. Madrenys, 27
Tel. 47 31 08 - Fax 47 42 31
17185 **VILOBÍ D'ONYAR** (Girona)

Sant Narcís, 4, - Tel. 47 34 10

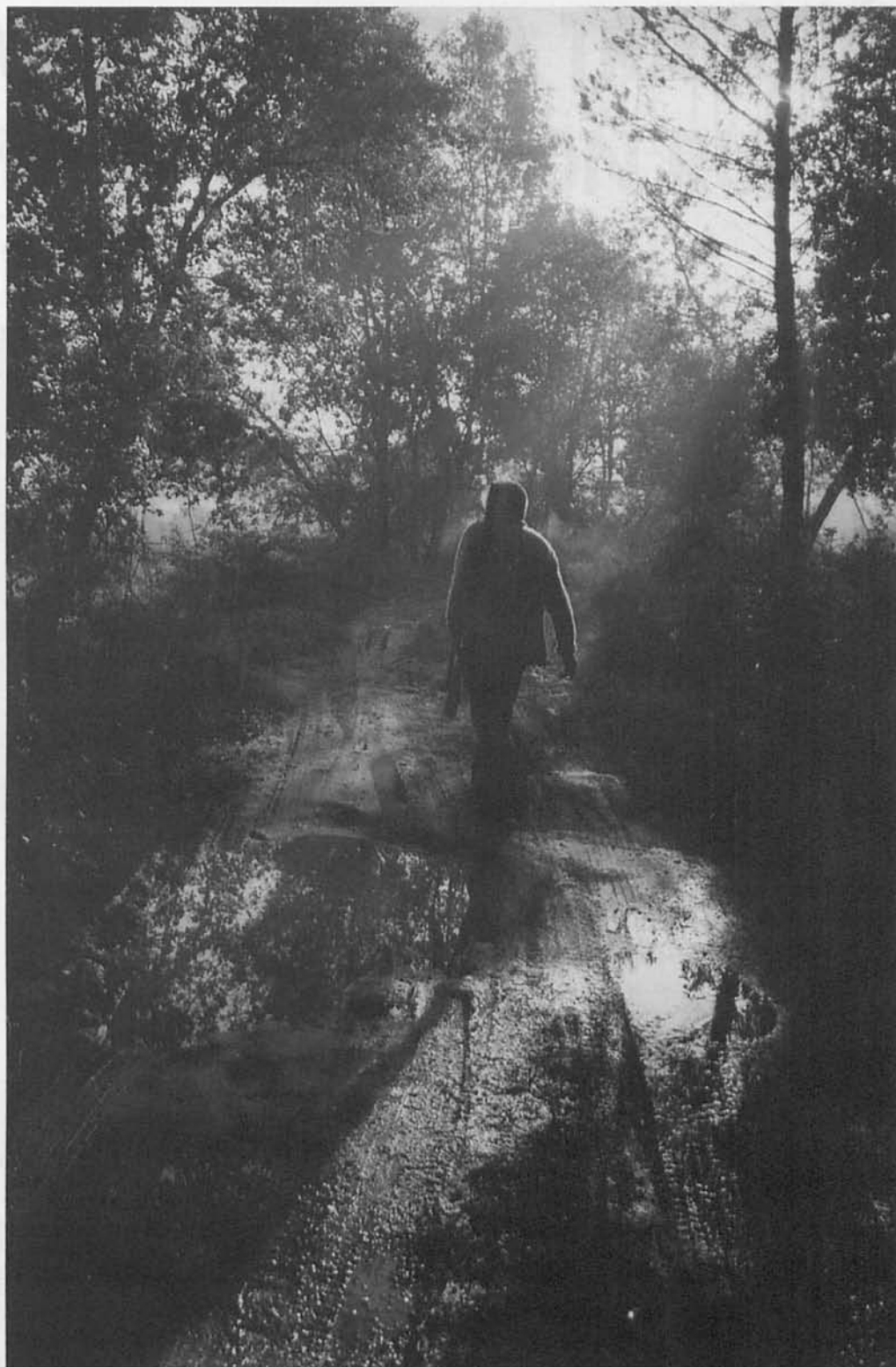
VILOBÍ D'ONYAR

FUNERÀRIA JORDI MIR

Servei permanent

Serveis a Particulars i per a Companyies

C/. Pirineus, 11
Telèfon (972) 47 32 59
17185 **VILOBÍ D'ONYAR** (Girona)

PERFIL DEL CAÇADOR

Dora Santamaria

LA CAÇA, UNA TRADICIÓ AL MÓN RURAL

Josep M. Rovira

VINT ANYS DE VEDAT A VILOBÍ

Dolors Garcia, Lluís Simon

LA CACERA: UN FET AILLAT DINS LA COMPLEXITAT MEDIAMBIENTAL

Jordi Xirgo i Tarrés

LA CACERA ÉS COSA SERIOSA

Lluís Ball-llosera

ALTRES FORMES DE CACERA

Lluís Ball-llosera

ENTREVISTA A UN CAÇADOR

Dora Santamaria

CAÇAR I MATAR NO ÉS EL MATEIX

Joaquim Felip

LA CAÇA

PERFIL DEL CAÇADOR

Esport? Tradició? Necessitat?

Diversió? Barbàrie? O tot alhora?

En analitzar aquesta activitat ens adonem que la seva trajectòria va estretament lligada a l'existència humana. Per a l'home prehistòric la cacera, juntament amb la recolecció de plantes, eren les úniques formes de subsistència que tenia per poder sobreviure.

L'home, al llarg de la seva evolució, segueix servint-se de la caça per aliment, vestimenta, comerç, etc.

Segons els historiadors que han investigat les cultures prehistòriques, la relació que s'establia entre el caçador i la peça capturada es reflecteix en les seves pintures, dites rupes-tres. La cacera, per a l'home del paleolític, tenia un fort contingut màgic. Una certa ritualització envoltava el fet de caçar.

Han passat milers d'anys però per alguns dels actuals caçadors aquest ferment màgic i de

ritualització es manté intacte. Per a ells la cacera té quelcom de transcendent, de sublim i captivador.

Per a la majoria de persones no caçadores, defensores de la vida dels animals, alineades a les files de l'ecologisme i de la defensa de la natura, és pràcticament impossible entendre l'esperit del caçador o compartir la seva filosofia. Però per a les persones vinculades a ell no resulta difícil, ja que tant el fet de sortir a caçar com la preparació i organització d'una batuda té molt d'aquesta màgia, d'aquest contingut de ritual que envoltava els nostres avantpassats.

Així mateix pot sorprendre a un no caçador o a un anti-caçador comprovar com s'estima la natura el caçador de veritat. Com coneix els animals, les seves particularitats, els seus costums. No cal dir

que un bon caçador té un immens respecte per la natura i per a ell la cacera, a més d'un entreteniment i esport, suposa en la majoria de casos mantenir l'equilibri natural del seu entorn.

Ara bé, tot aquest... podríem dir-ne panegíric o lloança del caçador, queda anul·lada davant de tants i tants caçadors inconscients, furtius, agressius, descontrolats i salvatges que no respecten normes ni lleis i a qui gairebé s'hauria de prohibir anomenar-se caçador.

Estem convençuts que tota persona que tingui llicència i escopeta i no senti aquest respecte pel medi i pels animals no pot considerar-se digne d'incloure's en el món dels caçadors.

**DORA
SANTAMARIA**

Dotze d'octubre, dia més, dia menys. Com cada any comença la temporada de caça. És una de les activitats que despertem més passions tant a favor com en contra. Uns diuen que és una tradició i un esport i d'altres, un perill per a la continuïtat de moltes espècies.

Si mirem una mica enrera veurem que és un fet tradicional, sobretot al món rural que és el nostre. De sempre molta gent dels pobles ha omplert els matins de diumenge, a l'hivern, sovint fent colles, amb l'escopeta i els gossos. És cert que amb el temps han canviat molt les coses de la caça: abans era una de les poques activitats lúdiques als pobles de pagès, moltes vegades privats de les possibilitats d'esbarjo de la gent de la ciutat, al temps que omplia l'olla, sovint una mica escassa. Ara que les con-

dicions socioeconòmiques han canviat molt, el fet d'anar a caçar apareix com una opció lúdica entre moltes altres. Això ha fet que, mentre es manté l'afició entre la gent gran i de mitjana edat, s'hagi reduït entre el jovent que sovint, quan els caçadors surten de casa, ells tot just arriben després d'una nit esgotadora.

Un altre dels aspectes dignes de considerar de la caça és la relació que ha permès mantenir entre gent del poble o de pobles veïns. Sortir al bosc amb els de la colla darrera una mateixa afició o trobar-se amb altres colles, sovint ha propiciat llargues xerrades i, per què no, alguna discussió, generalment intrascendent. En qualsevol cas, són molts més els que s'han sentit units per la caça que els que s'han vist distanciats o separats.

Per fi voldria apuntar algunes coses sobre l'aspecte més controvertit de la caça: l'ecologia. Sovint s'acusa els caçadors de predadors i enemics del medi ecològic. Res més lluny de la realitat. El caçador, salvades algunes excepcions, que hi són com a qualsevol col·lectiu, és el primer interessat a mantenir un equilibri ecològic de les espècies i conservar, en el millor estat possible, els nostres boscos i conreus. El caçador sap molt bé que només podrà mantenir la seva afició en la mesura que el medi en el qual es mou perduri en les millors condicions. Qui

practica la caça als nostres pobles rurals acostuma a ser un profund coneixedor de la terra i de la naturalesa perquè ha viscut en contacte permanent amb ella. Això pot ser diferent, poc o molt, quan pensem en caçadors provinents de cultures urbanes o, no cal dir, en aquells llocs on darrera la caça hi ha importants interessos econòmics o de "relacions socials" d'alt nivell. Però aquest no és l'estil de caça que es practica als nostres pobles.

Els problemes amb els col·lectius ecologistes es plantegen quan aquests posen tots els caçadors dintre un mateix sac o els caçadors miren tots els ecologistes com adversaris. Seria bo que es comencés a distingir entre caçadors i predadors, com es comença a distingir entre ecologistes amb coneixements seriosos i científics i aquells que no arriben més enllà de la pancarta, el pamflet i el paper ciclostilat (avui fotocopiats). Amb els primers, els punts de coincidència cada dia són més importants i els problemes o divergències troben raonada solució. Els altres, com alguns caçadors, no entendran mai que això és un esport i un fet lúdic i cultural del nostre país perfectament compatible amb la conservació del nostre ecosistema.

JOSEP M. ROVIRA

VINT ANYS DE VEDAT A VILOBÍ

L'any 1973 es va constituir la Societat de Caçadors de Vilobí, Salitja, Sant Dalmai i Brunyola, i es van tramitar els permisos per aconseguir les aproximadament 5.000 hectàrees que formen el seu vedat. Vint anys, doncs, de vedat de cacera al nostre municipi. D'aquests vint anys i de moltes coses més relacionades amb aquesta activitat, n'hem parlat amb el president de la Junta, Josep M. Rovira, i amb alguns dels seus membres: Angel Albó, Josep Molas, Joan Vilaplana, Josep M. Pujol i Joan Rafart.

—*I abans del 1973, doncs, què?*

—Abans del 1973, tot hom anava a caçar per lliure. Cinquanta anys enrera no passava res, perquè els que hi anaven eren gent de pagès que caçaven per afició i també per menjar un bon àpat, no feien malbé els camps i respectaven les cries. En aquells temps, un noranta per cent de la gent d'aquí era caçadora. Però de mica en mica es va posar de moda, venien persones de fora que no tenien cap idea sobre les normes que tot bon caçador ha de seguir encara que no estiguin escrites enlloc i ens vam veure obligats a delimitar el vedat i fer-lo privat.

—*Quants socis teniu?*

—Actualment, 232.

—*Qui té dret a ser de la vostra societat?*

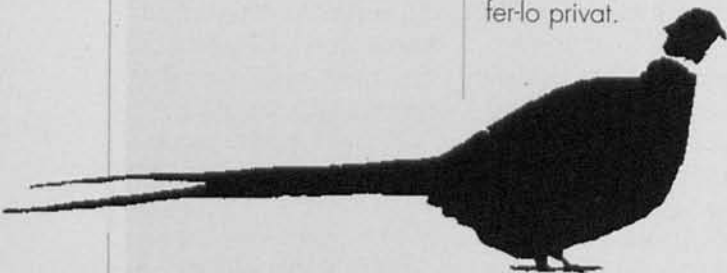
—Les persones que són filles dels pobles del vedat, els residents i els propietaris

de terrenys de la zona vedada.

—*I ningú més?*

—Si no tenen alguna d'aquestes condicions, no.

—*Qui les posa, aquestes condicions?*

—La nostra normativa interna.

—*I això no representa ser molt estricte?*

—Tenim molt clar que la gent de pagès ens hem de protegir de la gent urbana. Si volen anar a caçar, hi ha altres vedats, propietat de Medi Natural, abans Icona, o privats que admeten socis, però també està molt clar que els que hem viscut sempre als pobles, o que hi tenim terrenys, ens hi comportem molt diferent de la gent de ciutat. Ells tenen més a mà moltes altres possibilitats d'esbarjo.

—*Alguna explicació raonable?*

—Moltíssimes i molt evidents. Mai no farem destrosses de sembrats perquè ens perjudicàrem a nosaltres mateixos. Com que sabem què ens costa la repoblació de les espècies, anem amb molt de compte a l'hora de tirar, coneixem i estimem les nostres terres i tot el que hi viu.

—*Parlem de la repoblació.*

—Solem deixar anar perdus, conills i llebres just després de la temporada de cacera perquè criïn i n'hi hagi força quan es torni a obrir la temporada. El nostre vedat té una zona de reserva integral on, per decret, ningú no hi pot caçar. En total, hi ha unes 500 hectàrees.

—*Tenim entès que enguany hi va haver alguna polèmica sobre la repoblació de conills.*

—Bé. Els caçadors d'aquesta espècie es van queixar perquè no vam repoblar-ne, però és que tenien una malaltia i hauria estat contraproductiu i una despesa inútil.

—*També sabem que hi ha qui demana deixar anar animals just abans de la cacera.*

—A aquests els diem que això és com caçar al galliner de casa. Perquè si deixes anar una bèstia dos dies abans d'obrir-se la temporada, no té temps d'aclimatar-se. Llavors la cacera és una presa de pèl tal com la concebim nosaltres.

—*Normalment, us enteneu bé, els caçadors del vedat?*

—I tant! No tenim conflictes de cap mena. I també tenim molt bona relació amb els caçadors veïns dels vedats que toquen el nostre.

—*I amb els ecologistes?*

—Coneixem ecologistes que s'han fet caçadors i que reconeixen que nosaltres som tan o més bons ecologistes que ells, en el sentit que sabem respectar els animals, que coneixem els seus costums, que contribuïm d'alguna manera a restaurar un equilibri que amb el "furtivisme" d'abans s'hauria trencat.

—*La Junta de la vostra Societat sembla permanent i eterna...*

—Si ho dius perquè fa dotze anys que som els mateixos, ho podria semblar. Però nosaltres estem oberts a tothom que en vulgui formar part. El que passa és que tot això porta més feina del que un es pensa: tramitar llicències, clavar rètols, fer gestions... I no tothom hi està disposat.

—*És car ser caçador?*

—Entre la llicència, l'assegurança, el permís del vedat, les municions, les despeses lògiques de gasolina i dietes, a un caçador del nostre vedat li surt per unes 25.000 pessetes l'any. Per tant, creiem que no és gens car.

—*Ni considerant que la temporada de cacera és limitada?*

—Ni així. Ara bé, el caçador que se'n va a altres zones de l'Estat, un sol cap de setmana li pot sortir per unes 200.000 pessetes. És el que nosaltres en diem "cacera d'executiu", reunions on s'aprofita per fer-hi negocis, per lluir, qui sap si també per practicar-hi segons què que no es pot dir...

—*D'octubre a febrer, només?*

—Del 10-12 d'octubre fins al segon diumenge de febrer, sí, i només dijous i diumenges. Nosaltres, per normativa de Medi Natural, podem escurçar la temporada però mai allargar-la.

DOSSIER

—Per què l'escurçari-
eu?

—Doncs en el cas, per exemple, que hi hagi anys que una espècie és escassa. Aquest any ha passat amb la perdiu. Les perdius neixen pels volts de Sant Joan i enguany va ploure molt i l'aigua va arrossegar els nius i moltes cries ni van néixer.

—I fora d'aquesta temporada, no caceu?

—Dos diumenges d'estiu podem caçar aus de pas que no estiguin protegides.

—Què vau pensar aquell dia que tantes cigonyes van fer nit a Vilobí?

—Si et refereixes al fet de caçar-ne alguna, ni ens va passar pel cap. Estem molt conscienciats que les espècies protegides no s'han de tocar. Aniríem contra els nostres principis. Algun caçador va sortir a fotografiar-les.

—A la Garrotxa en van matar una.

—No s'ha provat que fos cap caçador. Va ser molt injust que es culpés tots els caçadors d'un municipi per un fet que ningú sap com ni qui el va produir.

—Fins a quin punt us fan nosa els boletaires o els excursionistes?

—Gens ni mica. En zones on sabem que n'hi ha molts, encara que siguin zones del vedat, ja no hi entrem. Més nosa i més destrosses fan els conductors

irresponsables de tot terrenys o motoristes. Però això es nota més en vedats de muntanya que no pas en el nostre que té molt de camp i terreny planer. Aviat s'haurà de reglamentar l'accés d'aquests vehicles a la mun-

—Un esport, un costum ancestral, una manera de passejar pel bosc o pel camp, una forma de relacionar-se amb els companys, una diversió, una tradició...

—Quantes definicions!

—Totes elles tenen la seva lògica. Per exemple, és difícil que un noi que no ho hagi viscut a casa, que el seu pare o el seu avi no ho hagi estat, ho sigui ell també. Podríem dir que és una mica "hereditari".

—A partir de quina edat es pot anar a caçar?

—A partir de 14 anys acompanyat d'un adult i a partir de 16 anys tot sol.

—Sempre parlem de caçadors. Què passa, que no hi ha caçadores?

—La veritat és que en la nostra Societat ara mateix em sembla que només n'hi ha dues. Però només una d'elles hi va, sobretot pel senglar. Temps enrera n'hi havia hagut alguna altra que també hi anava i, per cert, se'n duia un sarró ben ple cap a casa.

—Què en fa un caçador del que caça?

—S'ho menja, ho regala, algú també s'ho ven.

—De quina manera interferirà la construcció de l'Eix en la pràctica de la cacera?

—De la mateixa manera que va interferir la construcció de l'aeroport o l'autopista: durant una temporada, les bèsties que

tanya. Però això ja és una altra qüestió.

—Hi ha hagut accidents, en aquests vint anys?

—Si parlem d'accidents de tirar a una cosa que es mou sense saber què és, no. Només un, fa temps, i no va ser greu. Nosaltres, això, ho trobem inconcebible, vull dir tirar sense saber què apuntes. Només ho fan els irresponsables i els que tenen por, sobretot del senglar, gent que no sol ser caçador de veritat. L'any passat, a la província de Girona, que té entre 25.000 i 30.000 llicències, hi van haver tres accidents mortals. Comparat amb la pràctica d'altres esports, és una taxa molt baixa.

—Per cert, és un esport, la cacera?

van per terra -conills, llebres, senglars- van despistades i han de canviar els costums. I nosaltres, com que anem a remolc seu, també. Però tots ens tornem a aclimatar aviat.

—*El vedat de Vilobí té fama de ser un dels millors de les nostres comarques. Per què?*

—Perquè els camps estan cultivats. Si el cultiu desapareix, desapareix la cacera.

—*Això vol dir que els animals es mengen el que els pagesos conreen?*

—No necessàriament. En els camps hi ha insectes que atraven els ocells que cacem. També mengen la grana, és clar. Però és un mal assumit i controlat. Els que fan més mal són els senglars.

—*Diuen que n'hi ha tants.*

—Vénen de França tot buscant terres més càlides. I són senglars argelians, els que ara arriben aquí, perquè els francesos van repoblar amb senglars d'aquesta mena.

—*La cacera del senglar és diferent de les altres?*

—Té un ritual molt especial. Per començar, les colles són molt nombroses i això ja comporta un

ambient de companyia i relació molt intens.

—*Diuen que són els que s'alimenten més bé.*

—Tenen fama de fer uns bons esmorçars. En canvi, els caçadors de la perdiu tenen fama de ser els més caminadors.

—*Què ha canviat, en la cacera, de vint anys ençà?*

—Alguna espècie que ja no hi és, com la xixella, que era una mena de tudó petit que volava molt ràpid; les guatilles, que en queden molt poques... Algú ha dit que és per culpa dels herbicides que els enverinen, però el cert és que els herbicides maten l'herba del blat que és bàsicament el menjar d'aquests ocells.

—*I d'ànecs, n'hi ha?*

—Tots els que no caben als aiguamolls de l'Empordà vénen cap aquí.

—*I parlant dels que no hi caben, 232 caçadors en un sol vedat, no us feu nosa?*

—De cap manera. Pensa que no tots sortim sempre. D'aquests 232 que hi ha a la Societat, només uns 80 o 90 són caçadors habituals.

—*I tots poden caçar el mateix?*

—La presa d'un caçador ve determinada sobre-

tot per l'afició de cadascú i pels gossos que té.

—*Si pensem que hi ha tantes escopetes juntes en uns termes municipals relativament reduïts, a algú li pot venir una certa basarda. On les guardeu, les armes?*

—La Llei diu que ho hem de fer "en un lloc segur".

—*I es comprova?*

—Es comproven, sobretot, les llicències. El caçador ha d'anar sempre amb els papers a sobre perquè la Guàrdia Civil et pot interceptar en qualsevol moment. També tenim un guarda, pagat per nosaltres, que vigila principalment que cap foraster no se'ns coli al vedat.

—*Així, doncs, tot controlat?*

—Treballem perquè sigui així.

Tosquija agraeix ben sincerament la col·laboració amable i cordial d'aquesta colla de caçadors del nostre municipi. Segur que la seva conversa ha aportat reflexions interessants tant als profans en la matèria com als mateixos experts.

**DOLORS GARCIA
LLUIS SIMON**

LA CACERA:

*un fet aïllat dins la complexitat
mediambiental*

Permeteu-me que iniciï aquesta reflexió a l'entorn de la caça (o la cacera, com vulgueu) transcrivint alguns fragments d'un llibre (1) d'un reconegut caçador d'àmbit estatal. Crec que ajuden a donar un primer impuls al tema, sobretot per aquells que n'esteu allunyats:

"Dedicatòria:

"Este libro no va dedicado a persona alguna. Lo dedico a los animales en general, pero muy especialmente a quienes maté y más aún a los que, heridos, hice sufrir dolores que hoy me duelen.

"(...) la caza no necesita justificación alguna, pues siendo la primera, y entonces única, dedicación del hombre primitivo, es con toda evidencia un atavismo arraigado en lo más íntimo de nuestro ser por el paso de las generaciones (...)

"Epitafio para una cabra muerta:

"Te tengo ahora más severa que nunca, más altiva, colgada de la pared del hall de mi casa, con la cabeza elevada, la mirada firme y las orejas levantadas (...)

"(...) "Sí. Estás muerta, como una pieza de museo, para admiración de mis visitas, para recreo de tu matador.

(...)

"Así, pues, yo te he vencido, ¡macho montés!; te he vencido con mi rifle y con mi "Land-Rover" en los que están condensados muchos años de civilización (...)

"(...) "Así, pues, no es lástima lo que por ti siento, sino orgullo, vanidad del hombre que admira y venera tu estampa como algo que supo ser en la vida".

El fet de presentar aquí aquest fragment no

és gratuït. De ben segur que el criteri que mostra l'autor davant el fet de la caça no deixa indiferent. I és que la caça és una activitat que no admet, d'antuvi, el tan preuat terme mitjà: o se n'està a favor o es critica. És una pràctica no exempta de conseqüències, no només físiques sinó de percepció. Lògicament, no podria ser de cap altra forma si pensem que hi entren en joc termes existencials diametralment oposats: vida-mort, amor-odi, destrucció-salvaguarda,...

Deixant de banda posicionaments apriorístics, és innegable que la cacera és un fet complex, ple de contradiccions i de difícil equilibri en la seva gestió.

La cacera forma part de les vivències d'un nombre elevat de persones que, any rera any, es llancen al bosc per fruir-ne. Independentment de causes i conseqüències, aquest és un fet social indiscutible i que cal respectar. Malgrat el que afirma F.J.Rueda, la seva justificació no rau en el primitivisme que suposa reivindicar les arrels de supervivència. Avui, la seva pràctica s'inclou dins el que denominem activitats de lleure o d'oci. El caçador ja no se'l pot considerar, de forma general, un depredador lligat a un ecosistema singular. La relació de dependència que defineix qualsevol cadena tròfica no explica la necessitat de la presència del caçador al bosc.

(1) F.J.Rueda (1986) *Caza Menor y Mayor en España*. Ed. Hispano Europea.

La legislació i l'organització social de la cacera

La legislació actual que regula la caça és obsoleta. Mostra, en tots els seus aspectes, una greu anacronia i condiona de forma pejorativa (per la seva ineficàcia o inexistència en determinades qüestions) la pràctica anual.

Tot i que les competències sobre caça foren assumides per la Generalitat de Catalunya el 31 de maig de 1988, la legislació vigent té com a base la Llei de Caça definida per l'Estat l'any 1970. Des del govern de la Generalitat existeix la Llei 3/1988, de 4 de març, de protecció dels animals (DOGC núm.967, de 18/3/88) on, en el títol III (Fauna autòctona. Articles 19 i 20) es fa esment al control i vigilància d'habitats en general i del temps de caça en particular. Aquesta mateixa Llei recull en l'annex II el llistat d'espècies protegides de la fauna salvatge autòctona (13 mamífers, més

ció del Consell de Caça de Catalunya i dels Consells Territorials de Caça de Barcelona, Girona, Lleida i Tarragona (DOGC núm.542, de 31/5/85), el Decret 35/1986 de modificació del Decret anterior i set ordres de declaració d'espais de reserva natural de fauna salvatge.

L'Estat Espanyol, com ja hem assenyalat, creà la Llei 1/1970, de 4 d'abril, de caça (BOE n.º 82, de 6/4/70), llei que es desenvolupà un any més tard a partir del Reglament per a l'Execució de la Llei de

espais solen ser gestionats per una societat de caçadors o bé pel propietari o propietaris dels terrenys, sense que existeixi un control públic efectiu d'aquests espais.

Com a espais lliures de caça resten les Zones de Seguretat (camins de qualsevol tipus i zones habitades) i els Refugis de Caça (creats com a refugi de fauna).

L'esquema que tot seguit es detalla mostra l'estructura funcional en la qualificació de terrenys per a ús cinegètic:

Terrenys de caça

TIPUS DE TERRENYS

Aprofitament

Règim cinegètic especial

Vedats de caça

Parc Nacional
Parc Natural
Refugi de Caça
Reserva Nacional de Caça
Zona de Seguretat
Terreny de Caça Controlada

Vedat privat
Vedat local
Vedat social

Caça. Aquesta llei és la base que ordena l'activitat cinegètica en aquests moments.

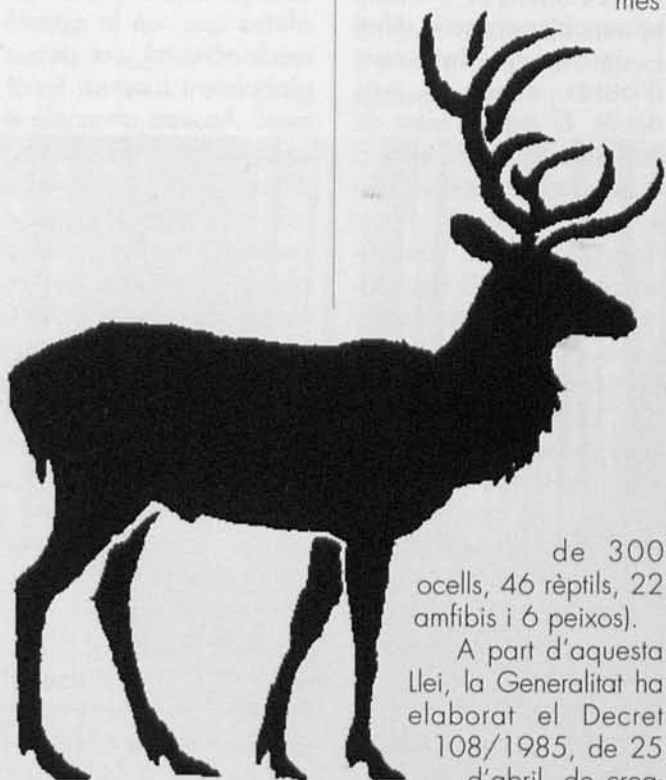
Entrar en el detall de la llei va més enllà de la voluntat d'aquest article. En tot cas cal fer evident la crítica a aquesta llei per diversos motius: desajustament de la realitat (té més de 23 anys!), manca de gestió global de la caça, manca de control sobre llicències, estructuració igualitària de tipus de caça diferent...

Pel que fa a l'estructura territorial de la caça, el més freqüent en les nostres contrades és trobar-se amb Àrees Privades de Caça. Aquests

El primer tipus d'espais són els que es consideren lliures, sempre que no es perjudiqui qualsevol propietat o persona.

El segon tipus representen diferents nivells de protecció de la fauna. De forma general, en aquests espais és on la caça és més restringida.

Finalment, en els vedats, la caça es protegeix i es fomenta amb la intencionalitat que sigui ordenada en cada cas concret. L'accés a aquestes àrees suposa estar en possessió de la corresponent llicència (A, B, C) i assegurança, així com pertànyer —no obligatòriament, però— a una societat.

de 300 ocells, 46 rèptils, 22 amfibis i 6 peixos).

A part d'aquesta llei, la Generalitat ha elaborat el Decret 108/1985, de 25 d'abril, de crea-

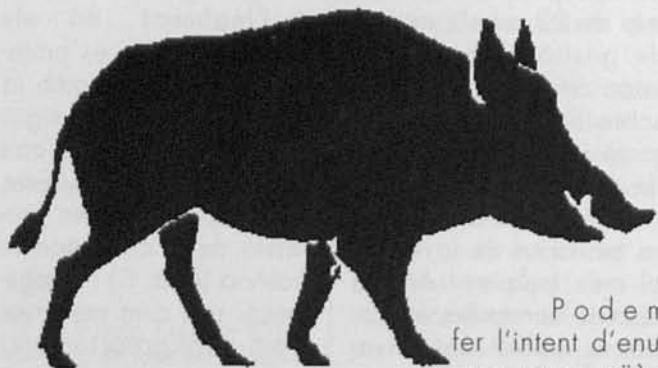

El calendari de caça major (porc senglar) i la caça menor (conill, llebre, tudó, perdiu roja, faisà, tords, guineus, becades, tórtora, guatlles...) són coincidents excepte en els períodes de mitja veda, dedicats a algunes espècies de caça menor. El calendari anual es divideix en tres períodes: veda (no es pot caçar), mitja veda (es poden caçar només algunes espècies) i caça (període hàbil per a la cacera). Aquest calendari és variable cada any i la datació concreta, així com les espècies animals afectades, es publica al Diari Oficial de la Generalitat.

L'organització de les tradicionals colles de caçadors respon a les necessitats que comporta la caça major, o més concretament, la caça del senglar. Val a dir que és en aquests grups on el valor de relació social, al marge del fet estrictament "depredador", pren més relleu.

Defensors i detractors de la caça

El debat a l'entorn de la caça ens porta, inevitablement, cap a la discussió, entenent per discussió el creuament d'opinions raonades, tant les favorables com les contràries. Aquest fet és mostra de la complexitat del problema, perquè així de problemes pot qualificar en l'estat actual.

P o d e m
fer l'intent d'enu-
merar conseqüèn-

cies negatives i positives que s'esdevenen en l'acció global de caçar, sense que pretengui ser una anàlisi exhaustiva d'aquesta sinergia.

La caça ha generat conflictes per diversos motius. D'aquests en podem destacar diversos, sense que l'ordre sigui sinònim de jerarquia: el furtivisme, la caça d'espècies protegides, la introducció d'espècies forànies incompatibles amb els nostres ecosistemes, l'ús inadequat d'armes i calibres, mètodes de caça prohibits, atemptats contra la integritat física de persones externes al fet de la caça, la no recollida de cartutxos, la manca de zones de refugi de caça, la densificació d'àrees pel que fa al nombre de caçadors, la manca de control repressiu sobre els que incompleixen la legislació, manca de criteri en la redacció dels Plans d'Aprofitament Cinegètic...

Tanmateix, el caçador no deixa de ser una persona a tenir en compte pel que fa a la preservació de diversos valors socials. Sense la caça el control d'espècies que mostren sobre poblament seria difícil i aniria en detriment d'altres espècies més dèbils. El manteniment de les pistes forestals com a camins accessibles es deu en gran mesura als caçadors. Si desitgeu conèixer en profunditat els aspectes més ignots de qualsevol indret boscós, segurament caldrà recórrer a un caçador "de tota la vida": cal tenir present que el caçador, de forma genèrica, recull en el seu bagatge cultural bona part de les peculiaritats físiques i històriques de la zona que coneix: uns trets desconeguts per a la majoria de nosaltres. El caçador conscient és el primer a reconèixer que la preservació del

medi és bàsic per al conjunt de la societat: existeixen accions molt més agressives per al medi que la cacera i difícilment són contestades per la societat, mentre que són criticades per aquest col·lectiu.

Seria interessant copsar el grau d'acord i desavinença entre caçadors i el moviment ecologista. El caçador s'autodefineix, sovint, com a ecologista pel respecte i estima que mostra envers la natura. Els grups ecologistes han trobat en els caçadors un suport per a la reivindicació de necessitats concretes o per a la denúncia d'impactes negatius al medi. Seria interessant plantejar-se conjuntament quina és la percepció que es té de la natura i quins són els criteris vàlids de tractament. Malgrat que aquest debat s'ha realitzat en diverses ocasions, el moment actual demana un vincle més constant.

La cacera dins el marc de gestió del medi natural

De tothom ja deu ser conegut aquell judici que afirma que, en la qüestió mediambiental, cal pensar globalment i actuar localment. Aquesta afirmació té sentit tant si donen un tractament sectorial a la caça com si posem en relació l'activitat cinegètica dins el conjunt d'activitats que ha de suportar el medi natural.

A escala particular (o sectorial), la caça mostra en aquests moments un alt grau de disconformitat amb el que seria un model de gestió més racional, sense qüestionar-se la necessitat de la cacera tal i com la coneixem tots plegats.

Com a pla sectorial, la caça ha de ser planificada i gestionada de forma conjunta, malgrat que en darrer terme el control o la

concreció d'aquest fet es pugui vehicular com s'ha estat fent, és a dir, a través de societats privades, locals, socials... La gestió correcta hauria de passar per la planificació de la fauna. Això suposa el control efectiu d'espècies protegides, la prohibició d'introduir espècies no autòctones, el control de plagues o malalties, l'obligació de marcar un barem que determinés la creació de refugis de caça en funció d'un número d'hectàrees destinades a la caça. En aquests moments res no garanteix un "equilibri" entre les espècies protegides i les que es permet caçar, així com tampoc es controla la població d'espècies destinades a la caça: d'aquí els problemes de sobrepoblament que genera en una destrucció evident de cultius.

En la situació actual, el control que es demana en aquest article rau en la voluntat de les societats gestores. Lògicament, és incomprendible que calgui recórrer a la bona disponibilitat dels caçadors perquè es planifiqui correctament i s'eviti l'abús d'aquest recurs destinat al gaudi d'una part de la societat.

D'altra banda, tothom sap que la fauna descobreix fronteres i, per tant, el fet de limitar la gestió a un vedat concret perd relleu. Hi ha nombrosos casos en què una bona gestió en un vedat concret ha anat en orris si en l'espai del costat no es practica un mateix criteri a l'hora de conduir el vedat. Qualsevol iniciativa particular que fomenti un ús racional de l'espai és inútil si no s'actua coordinadament. Cal un sol pla de gestió de la fauna que sectorialitzi les necessitats, problemàtiques, virtuts i deficiències del territori. A partir d'aquí es pot optar per una delegació local de competències a l'hora de gestionar aquests espais.

Segurament, a partir d'un plantejament global de la caça (si algú l'ha fet mai no l'ha mostrat), la resta de problemes queden en segon pla: la massificació excessiva de certes àrees per la inexistència de control sobre la relació de nombres de caçadors/hectàrea, l'atemptat contra el dret de supervivència per a moltes espècies que suposa la mitja veda, els conflictes motivats per la igualació en el calendari de dos tipus de caça diferent

(major i menor)... Tots aquests són aspectes que cal solucionar.

No cal oblidar tampoc que la caça no és un fet aïllat en l'espai ni en el temps. Alhora que es practica la cacera, coexisteixen altres activitats d'oci o professionals que tenen un escenari comú. Boletaires, excursionistes, ciclistes, pagesos... qualsevol persona que durant els dies de caça passegi pel bosc corre un risc evident. La conseqüència darrera ja la coneixem. No es tracta tampoc de maximitzar o generalitzar fets aïllats però, en conjunt, la capacitat d'assimilació de molts ecosistemes es troba amenaçada per l'afluència incontrolada de persones amb objectius difereents. Les zones boscoses són, cada cop més, el marc d'oci preferit per la majoria de persones per gaudir d'una estona d'esplai durant els mesos de tardor. Òbviament, d'atractius no en manquen i és impensable el fet de prohibir l'accés al bosc.

De la mateixa forma que el tractament sectorial de la cacera necessita un plantejament global, aquesta activitat ha de posar-se en relació amb el conjunt d'activitats diverses que es concentren al bosc. No aconseguirem en cap cas mantenir el patrimoni natural si oblidem que existeix una capacitat limitada del medi a l'hora d'acollir tot allò que li demanem. Això significa pensar globalment i aquest és l'únic camí endavant.

**JORDI XIRGO
I TARRÉS**

*Geògraf. Sots-president de
l'Associació d'Amics de les
Gavarres i d'Ardenya*

LA CACERA ÉS COSA SERIOSA

Que la cacera és un esport ja està dit, que és una necessitat per mantenir l'equilibri, també, i moltes altres qualitats que deu tenir i no enumerarem, també se sap. Però que és un risc també és cert: i és que els caçadors solen anar amb armes, i cada vegada més potents, i les armes maten.

La llei obliga a tenir una assegurança perquè hi ha

perill de danys a persones i coses, marca unes zones de seguretat i unes distàncies per poder disparar que dissortadament no es compleixen. Més perill: hi ha aus i animals que estan protegits i se'ls dispara. En definitiva, falta rigor i sobren canons i municions.

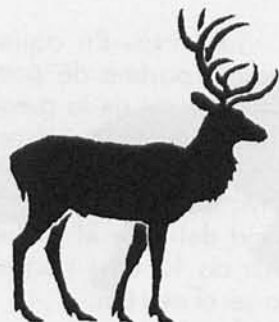
Les llicències de caça es donen, mentre paguis, a qualsevol persona que no estigui inhabilitada; el permís d'armes, mentre siguis major i no tinguis antecedents, tampoc no és cap problema. Ja tenim la barreja que en males mans, i no ho són pas totes, poden portar a males conseqüències. Fixeu-vos que no es demana cap comprovació ni examen que acrediti unes condicions físiques i psíquiques per poder tenir permís

d'armes, ni tampoc no es demanen coneixements del medi on anar a cacera: s'ignoren les espècies protegides i les que es poden caçar, no hi ha inventari de camins públics (que són franges de seguretat). Tot això fa que els ciclistes de muntanya, els boletaires o simplement els caminants puguin parlar de pluges de perdigons i, en algun cas, d'accidents molt més seriosos i absurds.

Voldria citar la sentència d'un Jutjat de Girona, no recorreguda, en què a la resolució es diu: "la cacera requereix l'actuació ràpida i silenciosa del caçador per no perdre la peça, però això no l'eximeix de fer comprovacions elementals que evitin resultats tan lamentables (era un cas de mort) i recrimina que no es van tenir en compte, i a més indica que s'infringia el Reglament de caça que prohibeix l'ús d'armes prop de camins públics, com era el cas". Hi havia un delictes d'imprudència temerària, i el Jutge va comentar els casos que moltes vegades, sense tan dramàtic final, no s'observen per part dels caçadors. Sortosament no tots són mal caçadors, només els que no compleixen les normes de seguretat, i per pocs que siguin ja en són massa, però, qui els controla si ells tenen armes?

LLUÍS BALL-LLOSERÀ

Molts de nosaltres, de petits havíem fet l'"indio" (n'hi ha que de grans encara el fan), per tant havíem jugat amb un arc i fletxes. Doncs anar a cacera amb arc és el que fan prop d'unes 500 persones a Catalunya.

Anar a cacera amb arc requereix un gran coneixement del terreny i dels animals o aus que es vol caçar; has d'apropar-t'hi fins a uns 25 o 30 metres com a màxim, per tant has de conèixer molt bé els costums de la peça, la direcció del vent perquè no et detecti, ser silenciós i tenir esperit i paciència; en definitiva, has de ser un bon naturalista.

Els caçadors d'arc maten moltes menys peces que els d'escopeta, diuen que de cada 10 que n'aguaiten només en fan dues, però diu que la satisfacció de tenir a la punta de la fletxa la peça, encara que no es mati, ja és com si haguessis fet blanc.

En tot cas, cal tenir molta punteria i material adequat, hi ha arcs de fibra, de làmines, de politges; i fletxes de fusta, d'alumini i de carboni, amb diferents classes de puntes segons sigui la peça que es vol agafar. És recomanable que abans d'anar a cacera amb arc es facin pràctiques de punteria o bé s'afiliï a algun club d'arquers (A Girona n'hi ha un i dues botigues amb material específic en aquest tema).

També, i molt semblant, hi ha la modalitat de ballesta (no la d'agafar ocells) que és com un arc petit muntat sobre una culata, i les fletxes són més curtes. La ballesta també es pot usar per pescar peixos de riu, la fletxa s'enganxa a un carret de fil de pescar; així es pot recuperar fàcilment la peça.

Aquest tipus de cacera silenciosa sol estar molt ben acollida per les zones de reserva i parcs natu-

rals, on els deixen fer batudes selectives a l'època de l'any que calgui per controlar espècies que sobreabunden, ja que en no tirar amb escopeta no molesten la resta d'animals. Hi ha llocs que per als arquers no existeix la veda. En tot cas, cal "armar-se" de molta paciència. També hi ha la modalitat de falconeria (en castellà, "cetreria"), que és la cacera amb falcons o altres espècies rapinyaires. A l'Edat Mitjana fou molt practicada (recordem l'episodi de la història de Catalunya de l'astor d'en Cap d'Estopa), ara pràcticament és en desús i només es fa en alguns aeroports per eliminar animals perillosos per a l'enlairament dels avions, com és el cas de Getafe a Madrid.

El que és recomanable per aquest tipus de cacera és no anar-hi els dies que hi van els caçadors d'escopeta. El fet de ser silenciosa i a l'aguait fa vulnerables els practicants davant els caçadors de canó.

També es podria parlar de la cacera amb vesc, o del parar ballestes, que suposa un coneixement de les aus i de l'esquer que vol posar-s'hi, i en tot cas no agafar-se els dits ni deixar-ho "empavescat", o també posar trampes als teixons i les guilles. Aquestes darreres modalitats creiem que estan pràcticament abandonades.

ENTREVISTA A UN CAÇADOR

En Joan Rafart i Casanovas de can Silvestre de Brunyola, caçador de tota la vida, com ell mateix es defineix, ens ha volgut explicar algunes vivències personals i coneixements apresos al llarg de més de cinquanta anys d'anar amunt i avall amb l'escopeta al muscle darrera les perdius, el senglar o el que es pugui.

TOSQUIJA.- *Com va començar la vostra afició per la cacera?*

Joan Rafart.- El meu pare i el meu avi ja eren caçadors i de petit vaig conèixer en aquest ambient. De molt jove ja vaig començar a fer punteria i als 14 anys vaig matar la primera perdiu.

T.- *Això vol dir que als 14 anys ja teníeu llicència d'armes?*

J.R.- No. En aquell temps, parlem de pocs anys després de la guerra civil, no es donava el permís d'armes fins als 21 anys, encara que amb la firma del pare el podies tenir als 17 anys i aquest va ser el meu cas.

T.- *Què se sent en matar una bestioleta?*

J.R.- Doncs mira, els primers trets et fan sentir un cert nerviosisme. Després, amb els anys i l'experiència, aprens que hi ha un cert destí en la vida de l'animal ja que en moltes ocasions sense saber com has errat un tret impossible de fallar i l'animal s'escapa i se salva. De totes maneres, molts animals estan destinats a morir i tant és a l'escorxadador com d'un tret de caçador.

T.- *Quina és la vostra especialitat com a caçador? El senglar, el conill...?*

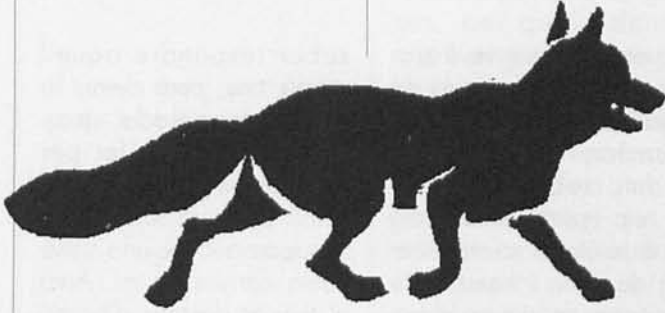
J.R.- Amb el que m'ho he passat més bé i considero més interessant és amb la cacera de la perdiu. És verdaderament fascinant conèixer en quina direcció s'aixecarà, el vol que farà i cap on has d'apuntar per no errar el tret. Recordo una vegada que vaig anar a l'Empordà...

En aquest punt el nostre interlocutor s'esplaià bé. Reviu moments i records de molts anys enrera i pot explicar amb pèls i senyals aquell dia a Cadaqués quan, juntament amb altres caçadors, va capturar un nombre important de perdius. O un altre, quan després de dinar, que ja sem-

blava que no trobarien res més, va veure un vol de perdius... Però tornem a la conversa.

T.- *Heu parlat de Cadaquès. Tan lluny anàveu a caçar? Com us desplaçàveu?*

J.R.- Ja en fa molts anys. Havia anat a la zona de l'Alt Empordà, a Ravós, Port de la Selva, Espolla... La primera vegada que van convidar-me a anar-hi seria per allà el 1962 i vam anar a Cadaquès. Vaig meravellar-me de la quantitat de perdius que hi havia. Hi solíem anar en tren i ens endúiem la bicicleta. Altres vegades hi havia anat amb moto amb algun altre caçador i entre un cos i l'altre hi portàvem el gos. Sortíem molt aviat i tornàvem a darrera hora de la tarda.

T.- *Com expliqueu que ara no hi hagi l'abundància de caça que hi havia abans?*

J.R.- Són moltes i variades les raons. En primer lloc cal tenir en compte que durant la guerra i just acabada, donat que els permisos d'armes van ser molt restringits es va restringir també l'anar a caçar. Més endavant es va anar normalitzant. Una altra raó és la despoblació humana de la muntanya, em refereixo a les zones properes de Santa Bàrbara, Esparra, Susqueda o altres indrets que fins no fa gaire cada casa tenia els seus camps sembrats de gra i això és vital per a la perdiu. Amb l'abandó d'aquests conreus o el canvi per altres com és el cas de l'avellaner s'ha produït una disminució d'aquesta au. Altres causes serien més puntuals i circumstancials, com és les pluges pels volts de Sant Joan i Sant Pere que fan que els pollets es morin. La mecanització del camp també ha afectat molts animals: llebres, conills que amb les grans segadores d'usarda pateixen enganxades. Finalment una causa que pot perjudicar tots els animals en general

és el sortir a caçar dos dies seguits, dissabte i diumenge, que fa molt mal ja que es trenca molt l'equilibri i la vida de les diverses espècies.

T.- *Per acabar, quina és, a més de la cacera, la vostra afició preferida?*

J.R.- Triscar pel bosc i la muntanya. Si no és per anar a caçar és per anar a caçar bolets o el que sigui. Però la cacera és i ha estat l'afició més important al llarg de la meua vida. Bàsicament, com us he dit, la perdiu però també el senglar, el conill, etc.

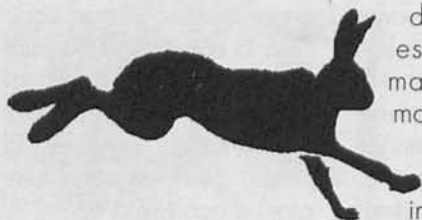
Han quedat moltes coses per explicar, molts temes per tractar. Quan es mataven les guilles i el caçador anava per les cases a cobrar la recompensa, en un sol any se'n van capturar cinquanta, o també sobre com s'organitza la batuda del senglar, etc.

Agraïm a aquest caçador que, en representació de tots els caçadors de la zona, ens ha fet conèixer alguna cosa més d'aquesta vella i per a molts bella activitat.

**DORA
SANTAMARIA**

CAÇAR I MATAR NO ÉS EL MATEIX

Ser caçador, avui dia, no és senzill. No es tracta només de matar una peça, per molt legal que segons la llei de caça (obsoleta i de mal interpretar) sigui, sinó de força més. Un caçador ha de tenir en compte i saber moltes altres coses, abans de permetre's el "luxe" de caçar (ja no diré només matar) una peça:

Sóc caçador de tota la vida però tot i això em considero un caçador estrany i amb molt per aprendre. Potser estic molt equivocadament pensant com penso i fent el que faig quan surto al bosc, amb la meua gosseta i l'escopeta, o sigui quan vaig a "cacera".

De vegades em permeto el plaer, cada vegada més escàs, de quedar-me mirant la gosseta mentre em marca una becada i, poc després, quan s'aixeca dels seus morros, em

dic: comptel, no, no li tiro, aquesta vegada, només de vegades, no sempre... sóc caçador, me la quedo mirant, amb el "seguro" tret; em quedo veient com surt esvalotada volant entre mig de suros i brucs, se'n va, potser la gossa la trobarà una altra vegada, potser no... amb sort ja en trobaré d'altres. Coses com aquesta he estat capaç de fer-les amb: llebres, perdius, becades i fins i tot amb una parella de col·lverds. Suposo que els que llegiu això, com a poc, em considerareu un "caçador estrany", fins i tot mentider i exagerat. No és cap mentida, és cert, em podeu creure, deixeu-me que ho expliqui:

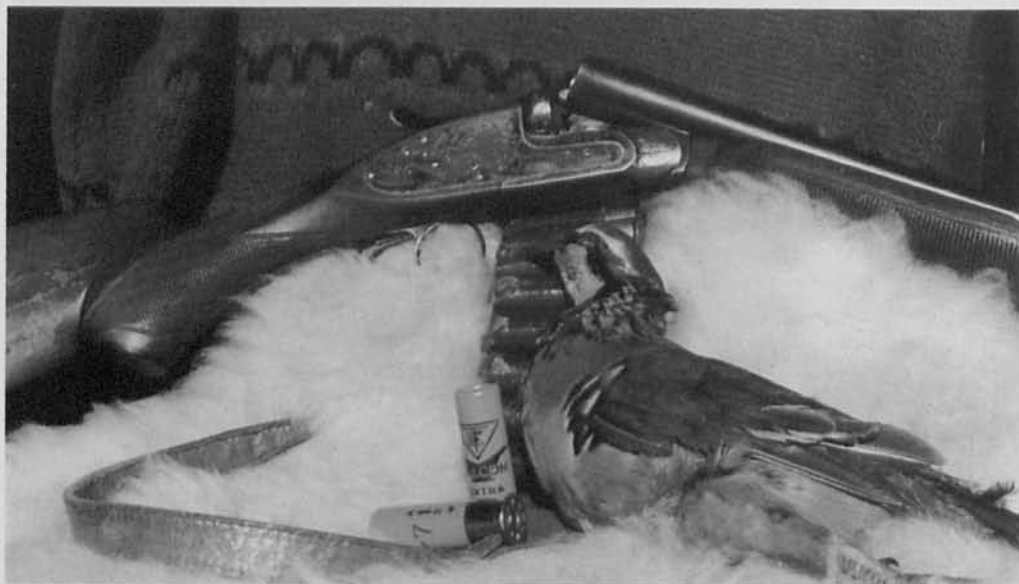
La primera vegada que no vaig tirar a una peça, quan vaig arribar a casa, moll i cansat, em vaig sentir força frustrat, em deia: era grossa, i bonica, i se m'ha aixecat a prop; collons! I no li he tirat... per què? No em vaig

saber respondre aquell mateix any, però durant la següent temporada, quan ho vaig tornar a fer per segona vegada, aquell sentit de frustració havia desaparegut, alguna cosa havia canviat en mi. Amb el temps, després d'haver-ho repetit i reflexionat, crec haver arribat a la conclusió que aquell segon dia m'havia convertit en caçador, ni bo ni dolent, només (com si fos poc) en caçador. Sols els caçadors poden fer aquestes coses. Suposo que tots els caçadors (permeteu que m'hi compti) tenim la nostra sensibilitat, som capaços de caçar una peça i de no matar-ne una altra, coneixem el bosc i els costums del bestiar, i una peça de caça es mereix tot el nostre respecte, si no fos així no ens seria possible caçar.

Però, ja us ho he dit, potser alguns em consideraran un caçador estrany, potser tan estrany com les espècies que es troben en perill d'extinció.

Cap caçador, com a tal, pot sentir-se bé després d'haver tirat a una espècie protegida (no goso fer servir la paraula "matar", en aquest cas, NO!), és com trobar-se "fora de joc", amb els greuges de traïdoria. Un caçador, només en casos molt excepcionals, podria confondre una peça amb una espècie protegida (tirar sobre una espècie protegida, sense haver-la confós, ja no us sabria explicar, no entra dins els meus pobres esquemes, perdoneu-me). Nocturnitat:

*Una perdiu és un èxit,
vint-i-cinc, un fracàs.*

anar a "caçar" amb focus, o sigui, fer el furtiu, és anar a matar, així no es caça res, s'assassina (només ho podria entendre en casos de necessitat: gana, per exemple).

Estic segur que tots els caçadors podríem continuar fent una llista de greuges, per què?, doncs, m'atreveixo a dir que potser el que també hi ha no són caçadors sinó "escopetaires sense escrúpols". Quan en parles amb la gent se sol veure que no et miren amb massa bons ulls, després si et deixen explicar moltes vegades canvien d'opinió i ja et veuen com una persona-caçador. Coses com aquesta et fan pensar que potser la gent coneix pocs caçadors. Què deu ser el que també hi ha? Segurament són d'un altre tipus alguns dels posseïdors de la llicència de caça i és que la llei no ens ajuda gens, als caçadors.

Per treure't la llicència, així com el permís d'armes (d'aquí a poc llicència d'armes) només costa temps i diners (diners evidentment i temps per tramitar-ho), considero que l'Administració en aquest tema no s'hi pren massa interès (fins i tot amb això, la "politiquilla" i els interessos materials no li "deixen veure el bosc")...

L'Administració se sent prou satisfeta, ves a saber per què, en tenir "escopetaires" repartits pels nostres soferts camps (pobres pagesos, no en deuen tenir prou amb la política agrària) i boscos.

Anar a favor de l'examen dels "caçadors" crec que és anar a favor de la caça i dels propis caçadors. És una mesura (insuficient, però quelcom és quelcom) que ens ajudarà als propis caçadors almenys a no veure tan sovint les bajanades que

El gos es belluga per instint, un instint irrefrenable; l'home, no!

es poden fer amb una escopeta als dits, amb poc respecte i menys sentit comú. Quan les "federacions de caça" o les pròpies "àrees privades de caça" s'omplen la boca (i de vegades alguna cosa més) en dir que: s'ha fet una bona gestió aquest any perquè s'han deixat anar tants milers de perdius a tot Catalunya, no ens enganyen, els caçadors sabem que aquest any, com molts d'altres, no s'ha gestionat res, només s'ha tirat bestiar al bosc. Els que vagin al bosc a omplir el sarró i masegar-se el muscle cauran en el parany de pensar que les "federacions..." gestionen tirar bestiar, tot i que continuaran sense omplir el sarró. Senyors, gestionar és una cosa molt més seriosa, és una cosa que costa, sí, sí, costa (i no diners), costa tant com ser caçador; per ser "escopetaire", en canvi, només cal omplir-se'n la boca i, amb desgràcia, potser alguna cosa més.

Reconec que no actuo només per iniciativa pròpia, he de dir que conec i admiro i aprenc de "caçadors" "bons caçadors" dels quals espero poder continuar aprenent. Ells tenen la culpa (bé, quasi tota...) que hagi entès que "caçar i matar" no és el mateix, fins i tot diré: hi ha dies que he caçat molt i bé, sense haver portat res a casa, això sí, la gosseta ha arribat cansada i una mica enfadada amb mi, és clar, ella no ho entén, és un animal amb instints primaris, ella mai s'ha parat a pensar si "caçar i matar" és el mateix, malauradament no és l'única, hi ha d'altres que tampoc no ho han pensat mai... Quants caçadors som? i quants es pensen que ho són?

JOAQUIM FELIP

Caçador, federatiu i soci de dues àrees privades de caça

Activitats

Amb motiu de la baixa per llicència matrimonial, la nostra col.laboradora Olga Moreno, encarregada de la secció "El poble viu" de TOSQUIJA, estarà uns quants números sense oferir-nos la seva personal manera de "viure el poble". Enhorabona i fins ben aviat!

Vaques sagrades

Una vaca de can Bes de Salitja és el número 1 de la seva especialitat, les seves mamelles tenen més valor que les de la Ciciolina, que ja és dir. No li farem cap entrevista perquè diu que és curta de paraules, però sí que ens n'alegrem, que el bon bestiar sigui dels nostres pobles. Es diu "Bes Cristofer 98", li diuen la "136", però si li possessin un nom més escaient, com ara Vermella, Morisca o Estrella, tal vegada estaria més contenta i els faria més llet. Si decideixen batejar-la que ens convidin a un iogurt.

Ara va de granges

Continuem amb la temàtica de la llet. Can Isern d'Aiguaviva, però menada i regida per persones de Vilobí, ha quedat classificada en tercer lloc provincial i cinquè estatal, segons un organisme de caràcter agrari que es diu CONAFE. A can Patllari també han tingut molts bons números. Malgrat que pels camps hi passin autopistes, eixos, aeroports, TGV i altres coses aquí s'espavilen i ho fan bé. Temps que duri!

La llet o la mala llet

L'entrada al Mercat Comú va comportar que hi haguessin excedents de llet, es pagués molt barata i es tanquessin explotacions de pagès; això va comportar molta mala llet i greus problemes econòmics i de reconversió. Un any es parlava de 33 PTA/l quan anys enrera eren normals preus de 43 a 45 PTA/l. La reflexió que es feien molts pagesos era: algú hi guanya molt, abans a 43 ara a 33. Les Administracions autonòmiques i estatals callen i no diuen res, no exerceixen cap control sobre les indústries que venen la llet als mateixos preus al consumidor.

Però de llet en falta i se n'exporta a França i Itàlia a preus propers a les 50 PTA/l, i cal afegir-hi el preu del transport a càrrec del comprador. Això no s'entén: prou que hi ha qui prova d'explicar-ho, però no s'entén; els industrials d'aquí ja l'apugen de preu, vol dir que abans hi guanyaven molt i a les botigues els preus continuen iguals. Això no s'entén, hi ha pagesos que han plegat; i les Administracions Central i autonòmiques callen, i qui calla atorga; vet-ho aquí per què la llet es converteix en mala llet, que no és iogurt precisament.

Activitats

Activitats

Sant Galderic

Com cada any i ja de manera fixa, el 12 d'octubre els pagesos de Vilobí honoren el seu sant Patró, que ara ja ha quedat de manera consolidada amb Sant Galderic. Dels diversos actes de la festa destacarem la nombrosa presència de tractors i maquinària agrícola a la benedicció de la sortida de missa. Aquest fet vol dir que, malgrat la política que se segueix des de totes les administracions envers la pagesia, la nostra encara es manté en un bon nivell. Que Sant Galderic continuï ajudant-hi!

Altres punts a destacar són l'exposició dels dibuixos en el concurs de dibuix ràpid i també el dinar i les sardanes. En tot cas, cal pensar a anar cercant noves coses per tal diada de manera que no minvi l'assistència de gent, com es veié aquest any, potser a causa del pont laboral.

Els premis del concurs de pintura ràpida foren els següents:

1a categoria (1 a 7 anys)

1r.- Rosa M. Vidal

2n.- Alba Serrat

3r.- Alba Vila

2a categoria (8 a 11 anys)

1r.- Pau Rich

2n.- Alba Vicente

3r.- Núria Hereu

3a categoria (12 a 14 anys)

1r.- Maria Pascual

2n.- Aleix Hereu

3r.- Abel Valls

**boada
porcel**
EMBOTITS

C/ Sant Narcís, 10
17185 VILOBÍ D'ONYAR
Tel. 473335

**MIQUEL
SALAVEDRA**
TREBALLS AGRICOLS

CAL FRARE 4741 73
SANT DALMAI Tels. 4732 36

Agroquímics SALVI

VILOBÍ D'ONYAR

Activitats

Llaurem rectes

Felicitem en Lluís Salvi per la seva participació en el Campionat Estatal d'Arada celebrat l'octubre d'enguany a Don Benito (Badajoz); ell era el sub-campió provincial i va assolir el novè estatal. A Vilobí es llaura bé i amb rases rectes.

També cal destacar que en Ponç Marquès havia estat convidat per ser membre del Jurat. Per problemes personals no va poder assistir-hi però ho esmentem en el sentit que és persona de recorregut prestigi en aquest camp.

Vilobí, un poble agrícola

En diferents apartats d'aquest número de TOSQUIJA es veu que l'activitat agrícola i ramadera de Vilobí té un abast molt notable, per això Vilobí és bàsicament un poble agrícola.

L'agricultura i la ramaderia —que aquí van molt sovint lligades— formen part del sector econòmic anomenat primari,

per ser un dels primers esglaons productors de riquesa i de moviment econòmic i de les matèries bàsiques en l'alimentació. Si la pagesia va malament o li fallen les collites, se'n ressenten tots els elements de la cadena: maquinària, adobs, indústries diverses, botigues, serveis, banca, etc.

Però darrerament, per a l'agricultura en general, i per tant Vilobí en queda afectat, bufen vents del nord (del Mercat Comú) que sembla que porten tempestes. Es parla de reducció de llet, que cal abandonar els conreus, que si es produeix massa, etc.

El camí cada vegada és més costerut i seran molts els que plegaran, i ja en són prou els que pleguen. Això passa en un indret en què algunes coses encara funcionen i van bé, recordeu els premis, medalles, vaques i granges capdavanteres, però sense ajudes dels estaments oficials, amb terres bones malmeses per eixos, trens o el que calgui. Llavors caldria preguntar-se: aquí, que encara anem bé, quin futur ens espera? Les Administracions i les Institucions poden intervenir-hi? Pensen fer-ho? Hi ha formes alternatives tant dins de la pròpia producció com per situar els que pleguin? Per pal·liar la tempesta que ens ve al damunt caldrà pregar molt a Sant Galderic i ell s'hi haurà

de fer de valent per ajudar-nos. Veurem si en el proper número de Tosquiija en parlem amb més extensió i profunditat.

L'Eix ja gira

Amb uns tres anys de retard sobre el que en principi es preveia han començat les obres de l'Eix Transversal: la polèmica que ha aixecat el seu traçat per Vilobí ha estat llarga i variada. A Tosquiija no n'hem parlat per no "fer volar coloms" en no saber-se l'indret de pas definitiu, però les màquines ja ens ho han aclarit, i segur que els terrenys per on passa són de bona qualitat agrícola.

Les comissions d'estudi i seguiment de l'obra no existeixen; i de l'estudi i afeció de terrenys de conreu i pas d'aigües, res de res, almenys pel que fa al municipi de Vilobí, i això que està previst i manat en l'estudi de resolució. Podem dir que l'Eix grinyola.

Medalles

La Generalitat de Catalunya ha atorgat a Joaquim Vivas (El Castell) i a Josep M. Vila (veterinari que ha estat de Vilobí), entre altres persones, la medalla de l'Agricultura Catalana. Des de Tosquiija, si bé amb retard, ens afegim a les moltes felicitacions que han rebut.

La festa va començar amb el pregó de l'escriptora gironina Dolors Garcia.

Curiosament ens premien els molts anys de fer feina ben feta en el camp agrícola i ramader (avui per avui força maltractat), en Joaquim Vivas i en algun aspecte junt amb en Vila, el veterinari, ha estat l'iniciador en aquestes contrades de tècniques que en el seu moment eren totalment noves i que ara ja estan superades. Ell es va atrevir a obrir camins, suportant crítiques i comentaris, que han esdevingut carreteres fressades: pensem en el reg per aspersió, la inseminació artificial, collitadores de blat (màquines de segar i batre!), alimentació artificial dels vedells (Morea) etc. Properament haurem de parlar-ne més extensament.

Cambres agràries

En Ramon Rovira, president de la Cambra Agrària provincial, ha explicat als diaris els canvis que estan a punt de tenir en l'àmbit agrari corporatiu. Ens hauríem de preguntar si seran positius o no els canvis que vénen. Qui farà les funcions de les Cambres? Hi ha sindicats de pagesos amb prou arrelament a Vilobí? El sector de Joves Agricultors ja té afiliació? I el sector d'Unió de Pagesos, també? Potser és aquí on rau la clau del problema, però mentrestant qui els defensa?

Festa Major de Vilobí

Amb molt bon temps i molt públic a tots els actes, va tenir lloc un cop més la Festa Major de Vilobí el passat mes de setembre. Aquest any va començar amb el pregó de l'escriptora gironina Dolors Garcia i Cornellà, veïna de Vilobí i col.laboradora habitual de TOSQUIJA, que va fer un repàs de la seva vida al poble i dels trets més característics dels vilobinencs. Cal destacar, una vegada més, l'espectacularitat dels castellers i la vistositat de la cercavila de gegants. Als balls hi van assistir també nombroses persones així com als espectacles per a mainada, sardanes, exposicions i Ofici. En un proper número de Tosquiija, tal com es ve fent des de fa uns quants anys, la Comissió de Festa Major donarà a conèixer el balanç econòmic de la festa.

LLUÍS BALL-LLOSERÀ

Acords d'Ajuntament

S'informa als lectors de TOSQUIJA que durant el mes d'agost no es va celebrar cap Ple municipal.

Plens ordinaris dels dies 30 de setembre i 28 d'octubre

Temes diversos

Setembre

A petició de l'Associació Espanyola contra el Càncer, es proposa una persona del municipi com a presidenta de la Junta Local de l'esmentada Associació. La proposta recau en la sra. Maria Angels Moreno i Amela.

Acceptació de la subvenció per import de 835.000 PTA atorgada pel Departament de Justícia per equipar l'oficina del Jutjat de Pau del municipi.

Aprovació de la moció de l'Alcaldia en el sentit de sol·licitar al Govern de la Generalitat que consideri la possibilitat d'aconseguir la subscripció i la publicació gratuïta d'edictes i anuncis dels Ajuntaments als Butlletins Oficials DOGC (Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya) i BOP (Butlletí Oficial de la Província), com a mesura per ajudar o incidir positivament en la malmesa economia municipal.

Aprovació de la proposta de l'Alcaldia de sol·licitar pressupost a diverses empreses especialitzades per a l'adquisició d'equip de radiocomunicació, que han de servir per a la comunicació i localització del personal de serveis de l'Ajuntament.

Aprovació de la proposta de la Comissió Informativa permanent de Governació de contractar assegurança multirisc amb l'empresa Chasyr Seguros, que cobreix un capital assegurat de 232.000.000 PTA de continent i 20.700.000 PTA de contingut sobre els béns i edificis municipals. El contracte s'estipula per un període d'un any i el cost és de 295.208 PTA.

Es ratifiquen les resolucions de l'Alcaldia adoptades durant els passats mesos de juny, juliol, agost i setembre.

Adquisició de finca a Can Tarré

Aprovació de la compra per part d'aquest Ajuntament de finca de 45.972 m² a la urbanització de Can Tarré, al senyor Josep Ma Cornellà i Clopés, pel preu de 6.000.000 PTA.

L'esmentada finca serà destinada de forma vinculant a zona verda i equipaments de la urbanització, en

compliment de la seva afectació a les Normes Subsidiàries de Planejament del municipi, així com en concordança al que determina l'acord de la Comissió d'Urbanisme de Girona de data 17-03-1993.

El preu d'aquesta adquisició es repercutirà en els costos de parcel·lació del sector.

Octubre

Acceptació de la subvenció atorgada pel Departament de Política Territorial i Obres Públiques, per import de 193.000 PTA per al finançament parcial dels costos de redacció del projecte de reparcel·lació de la Unitat d'Actuació núm.1 de Vilobí.

Informació respecte als preus per a 1994 dels diversos serveis continguts amb el Consell Comarcal de la Selva:

Cost anual	1993	1994	%increment
Recollida animals	113.142	117.668	3'4
Serveis socials	349.631	419.557	19'9
	Preu tona 1993	Preu tona 1994	
Abocador comarcal	1.595	1.666	

Informació respecte al projecte de Normes Subsidiàries del municipi de Brunyola, projecte en el qual aquest Ajuntament hi disposa d'audiència per emetre informe.

Informació respecte als treballs d'actualització del Cens Agrari de 1989.

Davant la negativa de la Direcció General de Carreteres de considerar la possibilitat de realitzar un pas per accedir a l'ermita de Sta. Margarida seguint la trajectòria del camí actual, i per tant superant la barrera de l'Eix Transversal, sol·licitat reiteradament per aquest Ajuntament, s'acorda insistir en aquesta petició.

Comunicació al senyor Andreu Vallès, que cal que acrediti l'existència de l'Associació "Els Avellaners", per tal de poder actuar en representació d'aquesta.

Aprovació de la proposta presentada al Fons Europeu de Desenvolupament Regional (FEDER) per la qual se sol·licita un ajut de 20.500.000 PTA per dur a terme el projecte de "Col·lector General d'aigües residuals del municipi de Vilobí d'Onyar".

Concessió d'ajut econòmic per import de 195.000 PTA a la secció d'Esplai de l'Associació Pere Antoni de Vilobí, en concepte de les activitats de colònies durant l'estiu passat.

Concessió d'ajut econòmic a família necessitada a raó

Acords d'Ajuntament

del 50% del preu públic de llar d'infants durant el curs 1993-1994, del fill assistent a la llar.

Ratificació de les resolucions de l'Alcaldia durant el mes d'octubre.

Factures aprovades

L'import de les factures aprovades el mes de setembre és de 5.892.411 PTA.

L'import de les factures aprovades el mes d'octubre és de 6.482.020 PTA.

Obres i activitats classificades

Atorgació de les llicències urbanístiques següents:

Setembre

A Pere Figueras i Cornellà per a reparació de coberta al carrer Nou, 21, de Salitja.

A Ma Sales Turón i Masgrau per a reparació de teulada a Cal Carreter de Bosch.

A Josep Gener i Ros per a la construcció de 3 habitatges a la plaça dels Països Catalans de Sant Dalmaí.

A Ponç Marquès i Planagumà per a canvi de coberta a Can Comas de Vilobí d'Onyar.

A Lluís Pujol i Pagès per a la construcció de 4 garatges adossats al carrer Sant Josep-Passatge Escoles de Vilobí.

A Martí Subirana i Olivé per a la construcció d'habitatge unifamiliar aïllat a la finca segregada de Can Alís.

Octubre

A Faustino Garrancho i Jorquera per a construcció de pis al carrer Santa Bàrbara de Vilobí.

Altres temes

Setembre

Alineacions del camí de La Sarreda

Aprovació inicial de proposta d'alineacions del camí del veïnat de La Sarreda (actualment es troba en període d'informació pública).

Proposta de modificació d'Ordenances Fiscals

Es modifiquen els annexos del Reglament General de Preus Públics següents:

Preu públic per a la prestació del servei de Llar d'Infants

1a.- Per drets de matrícula, per cada curs i alumne 6.000 PTA

2a.- Assistència en règim de jornada partida, que comprèn de 9h a 12h i de 15h a 17h, per alumne i mes 12.000 PTA

3a.- Horari extra de migdia que comprèn de 12h a 15h amb caràcter fix, per alumne i mes 5.000 PTA

4a.- Jornada partida amb caràcter eventual i sense prèvia matriculació per cada alumne i dia 2.500 PTA

5a.- Jornada intensiva amb caràcter eventual, sense prèvia matriculació per cada alumne i dia 4.000 PTA

6a.- Horari de migdia, que comprèn de 12h a 15h, amb caràcter eventual, per a alumnes matriculats a la Llar, per cada alumne i dia d'assistència en aquesta modalitat 1.000 PTA

Establir l'annex F) Preu públic per a l'ocupació de la via pública amb motiu de mercat setmanal, amb el redactat següent:

1a.- L'ocupació de la via pública amb motiu d'instal·lació de parades per a la realització de mercat setmanal està subjecta a llicència municipal.

2a.- El preu públic queda establert en 125 PTA per cada metre lineal d'ocupació i per cada dia de mercat.

Renovació de càrrecs del Jutjat de Pau municipal

Aprovació de la proposta de renovació de càrrecs del Jutjat de Pau municipal, per esgotament del termini de 4 anys previst per cada elecció, per la qual cosa s'obre un període d'informació pública als efectes que presentin sol·licitud aquelles persones interessades a ocupar els càrrecs de Jutge/essa de Pau titular i/o substituït.

Acords d'Ajuntament

Proposta d'atorgament de subvencions municipals a entitats o associacions sense finalitat de lucre que realitzin activitats en el municipi, any 1993.

Aprovació de la proposta segons el resum següent:

A entitats culturals i/o pedagògiques 1.555.000 PTA

A comissions de festes i/o d'actes populars 2.200.000 PTA

A entitats esportives, d'esplai o d'altres tipus d'activitats lúdiques màxim: 5.000 PTA per participant i any.

Aprovació de qüestionari que hauran d'omplir tots els receptors de subvencions municipals als efectes de justificar el concepte i la despesa per la qual s'atorga l'ajut econòmic, sens perjudici de l'aportació dels corresponents justificants.

Octubre

Modificació de crèdits del pressupost

Aprovació de la proposta de modificació de crèdits núm.1/93 del pressupost de 1993. Aquest expedient té per finalitat ampliar aquelles partides per a les quals es preveu que el crèdit és insuficient per cobrir les despeses que s'originen.

Resum a nivell de capítols

Capítol I.- Ampliació de 400.000 PTA

Capítol II.- Ampliació de 550.000 PTA

Per fer front a aquesta ampliació es disminuirà la partida 60001 (Adquisició de terrenys) per import de 950.000 PTA.

Sol.licitud de subvenció

Sol.licitud de subvenció a la Diputació de Girona per a les obres de millora del camp municipal d'esports.

Temes urgents

Aprovació de l'inici de l'expedient de reparcel.lació del sector de Can Tarré.

Aprovació de l'inici de l'expedient de reparcel.lació del sector de la Unitat d'Actuació núm.1 de Vilobí.

Plus vàlues

Aprovació de liquidació de plus vàlues pendents.

Sessió extraordinària del dia 14 d'octubre de 1993

En aquesta sessió s'aproven els temes següents:

Adjudicació de l'obra de reforma i ampliació del Dispensari Municipal a l'empresa Busquets Sitjà SA, pel preu de 8.529.454 PTA.

Aprovació de l'inici de l'expedient de desafectació dels pisos dels mestres, per aquest ús,

amb la finalitat de destinar-los a locals socio-culturals.

Sol.licitud de subvenció al Departament d'Ensenyament per dur a terme les reformes de la instal.lació elèctrica del complex escolar i adequar-la a la normativa vigent.

Ressenyes legislatives

Aprovació de la llei 7/1993, de 30 de setembre, de carreteres.

Aprovació de la llei 8/1993, de 30 de setembre, de modificació de la compilació en matèria de relacions patrimonials entre cónjuges.

Aprovació de la llei 9/1993, de 30 de setembre, del Patrimoni Cultural Català.

Aquestes lleis han estat publicades al Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya núm.1807 d'11 d'octubre de 1993.

Ordre de 15 d'octubre de 1993, de modificació de l'ordre d'1 de juny de 1992, per la qual s'estableixen ajuts per a la millora de l'eficàcia de les estructures agràries.

Aquesta ordre ha estat publicada al Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya núm.1820 de 12 de novembre de 1993.

Cal destacar que la llei sobre Patrimoni Cultural Català, en la seva disposició addicional primera, apartat 2, es declaren d'interès nacional els castells de Catalunya, implicant aquesta norma, que el nostre municipi com a mínim té un bé d'interès nacional sense perjudici de tots els altres béns que d'ara endavant puguin resultar classificats o catalogats.

Les persones interessades a obtenir còpies de les disposicions legals que es van publicant poden sol.licitar-les a les Oficines Municipals.

Nota sobre el Voluntariat Social

El Consell Comarcal de La Selva porta a terme una campanya per fer voluntaris socials. Les tasques relacionades amb aquest voluntariat són de tipus d'assistència a la vellesa, als malalts i a les persones necessitades. Volem aprofitar aquest mitjà de comunicació per fer una crida a aquelles persones que es trobin en disposició de fer les tasques esmentades.

Els que hi estiguin interessats poden informar-se per mitjà de l'assistent social de Vilobí, tots els dilluns de 9 a 12 del migdia.

Futbol **Vilobí C.F.**

El passat mes de novembre el primer equip del Vilobí CF va aconseguir una fita històrica, com és el primer lloc en solitari a la classificació del Campionat de Tercera Divisió Nacional. Encara

que la igualtat de tots els equips en els llocs capdavanters de la lliga permet preveure una lluita molt aferrissada, esperem que el Vilobí CF a la fi del Campionat pugui assolir un dels quatre llocs que dona opció a fer la promoció a Segona B.

Equip infantil

Nom	1r cognom	2n cognom	Demarcació	Procedència	Raúl	Martínez	Monje	davanter	Arbúcies
Jordi	Ambrós	Muñoz	migcampista	Vidres	Josep	Matas	Ribas	migcampista	Tordera
Xavier	Bonany	Rodríguez	davanter	Vilobí CF	Xavier	Mateos	Muñoz	porter	Tordera
Jordi	Carandell	Ter	defensa	Vilobí CF	Sergi	Pujol	Lorente	defensa	Vilobí CF
Jordi	Carruana	Pérez	porter	Vilobí CF	Manel	Sánchez	Carmona	davanter	Salt
Cristóbal	Escobar	Cárdenas	davanter	Vilobí CF	Albert	Siria	Castro	davanter	Quart
Lluís	Figueres	Sánchez	migcampista	Vilobí CF	David	Vendrell	Resina	defensa	Vilobí CF
Eduard	Fores	Fernández	davanter	Coma-Cros	Lluís	Zaragoza	Carbonell	migcampista	Arbúcies
Francisco	Gálvez	Herrera	migcampista	Vilobí CF	Entrenador: Manuel Abad		Delegat: Albert Pujol		

Vilobí C.F.

En aquest número de TOSQUIJA també donem a conèixer tres equips més del Vilobí CF: l'equip infantil, el cadet A i el cadet B, autèntics pilars del futbol base que esperem

serveixin per reforçar més endavant els juvenils i el primer equip; encara que el club estaria orgullós que algun dels seus jugadors pogués arribar a jugar a 1a Divisió.

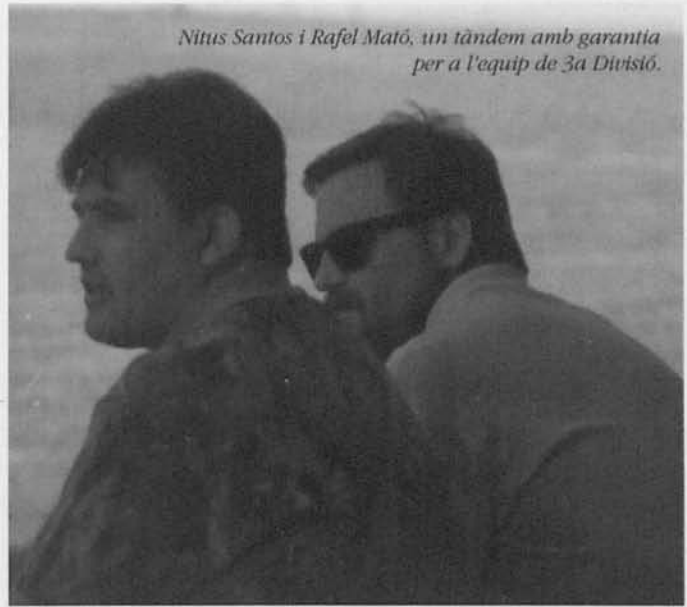

Equip cadet A

Nom	1r cognom	2n cognom	Demarcació	Procedència	Raül	Palenzuela	Salado	migcampista	Vidreres
Francesc	Agustí	Sabench	migcampista	Bescanó	Jordi	Salvaña	Montplet	migcampista	Breda
Narcís	Casteyo	Montero	davanter	Vilobí CF	Jordi	Soler	Planiol	defensa	Vilobí CF
Daniel	Díaz	Díaz	defensa	Vilobí CF	Jordi	Terradellas	Font	defensa	Bons Aires
Jordi	Hernández	Piferrer	davanter	Montesori	Carles	Ullate	Perpinyà	davanter	UE LaSalle
Albert	Jorquera	Fortià	porter	Bescanó	David	Vila	Ligero	migcampista	Cassà
Xavier	López	Martínez	davanter	Salt	Delegat: Jordi Carreras				
Francesc	López	Pujades	defensa	Bescanó	Entrenador: Joaquim Teixidor Puig				
Eduard	Mató	Figueras	migcampista	Coma-Cros	Ajutant entrenador: Enric Freixas Bernardó				

Futbol

LLUÍS MOLINS

Nitus Santos i Rafel Mató, un tàndem amb garantia per a l'equip de 3a Divisió.

Equip infantil

Nom	1r cognom	2n cognom	Demarcació	Procedència	Raúl	Martínez	Monje	davanter	Arbúcies
Jordi	Ambrós	Muñoz	migcampista	Vidreres	Josep	Matas	Ribas	migcampista	Tordera
Xavier	Bonany	Rodríguez	davanter	Vilobí CF	Xavier	Mateos	Muñoz	porter	Tordera
Jordi	Carandell	Ter	defensa	Vilobí CF	Sergi	Pujol	Lorente	defensa	Vilobí CF
Jordi	Carruana	Pérez	porter	Vilobí CF	Manel	Sánchez	Carmona	davanter	Salt
Cristóbal	Escobar	Cárdenas	davanter	Vilobí CF	Albert	Siria	Castro	davanter	Quart
Lluís	Figueres	Sánchez	migcampista	Vilobí CF	David	Vendrell	Resina	defensa	Vilobí CF
Eduard	Fores	Fernández	davanter	Coma-Cros	Lluís	Zaragoza	Carbonell	migcampista	Arbúcies
Francisco	Gálvez	Herrera	migcampista	Vilobí CF	Entrenador: Manuel Abad		Delegat: Albert Pujol		

Festa Major de Vilobí d'Onyar 1993
Partit entre casats i solters
Com cada any... van guanyar els solters.

Equip de casats

Xavier Roca
Alfons Calleja
Josep Duran
Carles Rigau
Joan Rigau
Josep Taberner
Xavier Jou
Josep Casteyo
Joan Jou
Josep Bayer
Xavier Camps
Rosend Corral
Josep Salvi
Josep Armangué
Narcís Pijuan
Josep Rich

Equip de solters

Pitu Cornellà
Carry petit
Jordi Carreras
Narcís Vendrell
Josep Aurich
Ramon Monge
Jordi Pagès
Bernat González
Miki Jou
Gimmi Monge
Xavier Puigdemont
Angel Fernández
Josep Matamala
Ignasi Castro
Josep Duran
Arbitre: Jordi Menció

ESCACCS

Escacs Vilobí

El Club Escacs Vilobí inicia la temporada 1993-94 participant en diferents torneigs. Un dels més importants per al club és el Social de Vilobí; aquesta edició té 19 participants. Es desenvolupa per sistema de lliga en què tots juguen contra tots, per tant ens dona una bona referència del nivell de cada un dels membres del Club que hi participa, que gairebé és un 70% dels efectius del Club Escacs Vilobí. Aquesta edició té dues baixes per problemes de treball.

En el Provincial Individual que es fa a Figueres i que ara es troba cap a la meitat del seu programa, hi tenen dos participants: un és en 7a posició i l'altre a la 25a, d'un total de 40 participants. Aviat començarà a Cassà de la Selva el Provincial Juvenil. Vilobí hi anirà amb 6 jugadors.

Hi ha 10 nens d'edat escolar que faran el Comarcal Escolar, però aquest any totes les proves es faran a Santa Coloma. Esperem que aquesta vegada el Consell Comarcal doni el to organitzant-lo en un espai com cal.

Mots encreuats

Un caçador amb una arma d'agafar gats.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2								■		
3						■				
4									■	
5						■				
6			■		■					
7	■					■				■
8					■					
9		■			■					

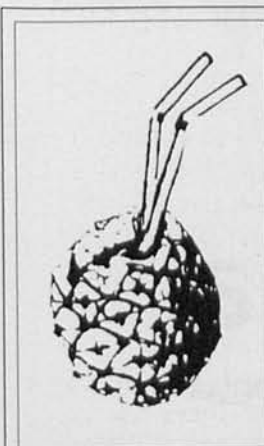
HORIZONTALS: 1.- Inclinat a la disputa. 2.- Raure la barba. Ovul. 3.- Cimalada. Cautxú. 4.- Procedirem. Onomatopeia de motor. 5.- Ora. Flaira. 6.- Terminació d'infinitiu. Ena. Porció plana de la terra, pl. 7.- Monedes europees. Aglà. 8.- Emprar. Una aorta deformada. 9.- Sofre. La flor de lis s'ha quedat sense la tija. Uneix dos continents.

VERTICALS: 1.- Partida de caça. Pronom molt americà. 2.- De molt curta durada. 3.- Rascle. Contracció. 4.- Sals d'àcid cianic. 5.- No és ben bé un conjunt de mapes. Sud. 6.- Divinitat egípcia. Truncat. Interjecció dolorosa. 7.- Semblant a l'argelaga. 8.- Oxigen. Os al qual s'articula l'húmer. 9.- Mot amb què és coneguda una persona. Li falta una mica per tornar a armar. 10.- Mullaràs. El prenen els anglesos.

M. CARME SOLÀ

SOLUCIONS:

HORIZONTALS: 1.- Cercarons. 2.- Afaitar. Ov. 3.- Cimal. Goma. 4.- Emanarem. R. 5.- Resa. Olor. 6.- Ar. N. Mapes. 7.- Ecus. Gla. 8.- Usar. Aodr. 9.- S. ls. lsime. **VERTICALS:** 1.- Cocera. Us. 2.- Effimeres. 3.- Ramds. Cal. 4.- Cianurs. 5.- Alta. 6.- Ra. Rom. At. 7.- Argelagós. 8.- O. Omplai. 9.- Nom. Rearm. 10.- Svards. Te.

CAFETERIA - BAR

SANT NARCÍS

Dards, billars i futbolin
Ambient jove

c/ Sant Narcís, 25 bj
tel. 47 40 39
17185 Vilobí d'Onyar

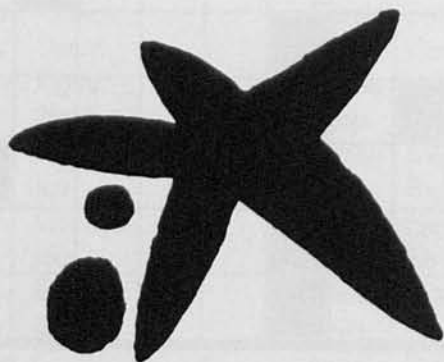
mobles riudellots, s.l.

Moble Clàssic, Modern i a Mida

Adreça:

Avgda. Països Catalans, s/n
Tel. 47 80 30 - Fax 47 81 30
17457 RIUDELLOTS DE LA SELVA (Girona)

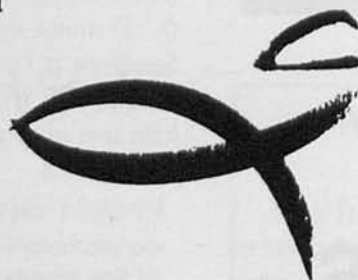

"la Caixa"

**CAIXA D'ESTALVIS I PENSIONS
DE BARCELONA**

Oficina de **Palau Sacosta** - Girona (270)
C/ Marquès Caldes de Montbui, 37 - Tels. 20 52 86 - 20 51 13

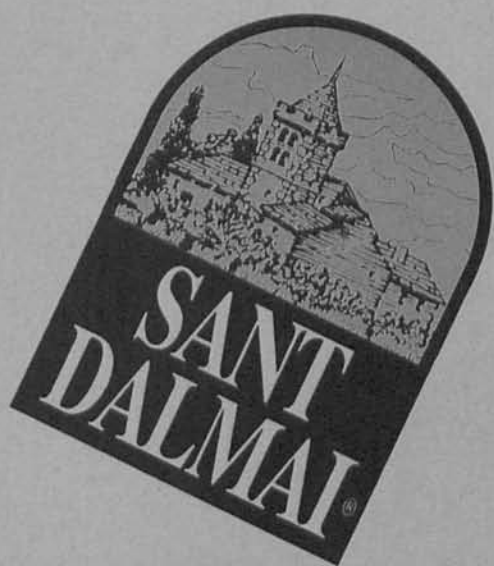
Amb el suport de la

Caixa de Girona

Plaça Nova, 11 - Telèfon 47 32 37

VILOBÍ D'ONYAR

Sant Dalmai, S.A.

PRODUCTES PURS DEL PORC

PAISATGES A L'ABAST

Si anem en cotxe en direcció a Santa Coloma, passades les corbes i baixades de Serrallonga, trobarem un rètol a la dreta que diu Anglès.

Si l'agafem ens trobarem dins de l'Eix Transversal amb aquesta corba d'asfalt immaculat que ens portarà en uns moments a la carretera de Santa Coloma a Anglès i, tombant a la dreta, arribarem en pocs minuts a aquesta última població.

Hem guanyat temps, i més en guanyarem quan s'acabi tot l'Eix per anar a Vic pel mercat del Ram o a Lleida a veure la Seu vella.

Amb les proteccions laterals de la nova carretera, ens han separat, però, dels boscos propers. Ara serà més difícil localitzar des del cotxe els pinetells, rovellons o rossinyols i, fins i tot, aquells terradossos de dos pams de diàmetre.

Però no ho podem tenir tot: de tant en tant encara haurem d'enfilar camins estrets i enfangats si volem un contacte més íntim amb la natura. Les rutes asfaltades les reservarem per quan un negoci ens mani la pressa, o el que és pitjor, per arribar a pagar la contribució sense recàrrec.

JOAQUIM PUIGVERT I PASTELLS

